

1990 சனவரி 19]

மாண்புமிகு பேராசிரியர் க. அன்பழகன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1990 ஆம் ஆண்டு பச்சையப்ப அறக்கட்டளை மற்றும் பட்டியல் பொதுப் பொறுப்பாட்சியமைப்புகள் மற்றும் நிலைக் கட்டளைகள் (மேலாண்மையை மேற்கொள்ளுதல்) திருத்தச் சட்டமுன்வடிவை பேரவைமுன் அறிமுகம் செய்ய அனுமதி அளிக்க வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, அனுமதி வழங்கப்பெற்றது.

மாண்புமிகு பேராசிரியர் க. அன்பழகன் : இச் சட்டமுன்வடிவை பேரவை முன் அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச் சட்டமுன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது.

6. அரசினர் தனித் தீர்மானம்.

தாழ்த்தப்பட்ட மலைவாழ், ஆங்கிலோ இந்திய மக்களுக்கான இட ஒதுக்கீடுகளை நீட்டிக்கச் செய்யும் திருத்தங்களுக்கு ஏற்பளித்தல் [நாடாளுமன்ற இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பெற்ற 1989ஆம் ஆண்டு அரசமைப்பு (அறுபத்திரண்டாம் திருத்த) சட்டமுன் வடிவினால் செய்யக்கருதப்பட்டுள்ள திருத்தங்கள்.]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட அரசினர் தனித் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன் :

“நாடாளுமன்ற இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பெற்ற 1989 ஆம் ஆண்டு அரசமைப்பு (அறுபத்திரண்டாம் திருத்த) சட்டமுன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்பெற்றுள்ள இந்திய அரசமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2)ஆம் பகுதியின், வரம்புரையின் (i) பகுதியின், நிபந்தனையின்கீழ் வரும் திருத்தங்களுக்கு இப்பேரவை ஏற்பளிக்கிறது”.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாடாளுமன்ற இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள இந்தத்தீர்மானத்தை திருத்தங்களை இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாக—ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த அவையை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அவையில் இதற்கு எதிரான கருத்து எதுவும் இருக்காது என்பதை நான் மிக நன்றாக நம்பிக்கையோடு உணருகிறேன். அரசமைப்புச் சட்டத்தினுடைய பாராளுமன்ற மக்கள் அவையிலும் மாநில சட்டமன்றத்திலும் 334 பிரிவு தாழ்த்தப்பட்ட, மலைவாழ் மக்களின் இட ஒதுக்கீட்டிற்கும், ஆங்கிலோ இந்தியன் பிரிவினரின் நியமனத்திற்கும் வகை செய்கிறது. இதுவரை இந்தப் பிரிவினர் 40 ஆண்டு காலம் இந்த உரிமையை அதற்குச் சலுகை என்று பெயர் அளித்தாலும்கூட அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்த உரிமையை அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். இது 1990 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 ஆம்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 சனவரி 19]

நாளோடு முடிவடைகிறது. மேலும் இந்த உரிமையை அல்லது சலுகையை 10 ஆண்டு காலத்திற்கு நான் இங்கே குறிப்பிட்ட பிரிவு மக்களுக்கு நீட்டிக்க மத்திய அரசு முடிவு செய்து அதற்கு கான அரசமைப்பு 62-வது சட்டத் திருத்தம் பாராளுமன்றிலே இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பெற்று மாநில சட்ட மன்றத்திற்கு பின் ஏற்பு அளிக்க மத்திய அரசு அனுப்பியுள்ளது. 10-40 மணி

இருக்கிற மாநிலங்களிலே, பெரும்பான்மையான, 13 மாநிலங்களுக்கு மேற்பட்டவைகள் இதற்கான ஏற்பளித்து அனுப்பி வைத்தால் தான் இந்தத் திருத்தம், அரசமைப்புச் சட்டத்தின் இந்தத் திருத்தம் அமலுக்கு வர முடியும். எனவே, அந்தப் பெருமையை இந்த மாமன்றம் இழக்கக் கூடாது என்பதற்காக, உடனடியாக இந்தக் கூட்டத் தொடரும் அமைந்து, அதிலே இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகின்ற வாய்ப்பினையும் நான் பெற்றுள்ளேன். ஏற்கனவே 1970 ஆம் ஆண்டு, ஒவ்வொரு பத்து ஆண்டும் இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்கிற தீர்மானத்தை 13-க்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் 1970 ஆம் ஆண்டு திராவிடமுன்னேற்றக் கழக அரசு இருந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் இதை மீண்டும் நீட்டிக்க வேண்டுமென்ற திருத்தத்திற்கு ஏற்பளித்து இந்த அவையிலே தீர்மானம் நிறைவேற்றி இருக்கின்றோம். அதற்குப் பிறகு, 30 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுது அந்த வாய்ப்பைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசும் இந்த அவையிலே உள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் பெற்று இருக்கின்றார்கள். எனவே தாழ்த்தப்பட்ட, மலைவாழ் பிரிவினருடைய முன்னேற்றத்திற்கு முன்னோடியாக விளங்குகின்ற மாநிலம் நம்முடைய தமிழ் மாநிலம். அது மாத்திரமல்ல, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நலன்களுக்காக, இட ஒதுக்கீடு முறைக்காக ஒரு காலத்திலே போராடி அரசியல் சட்டத்திலேயே முதல் திருத்தத்தைக் கொண்டு வரக்கூடிய அந்தச் சூழலை உருவாக்கிய மாநிலமும் இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாடு தான் என்பதை யாரும் மறந்திருக்க இயலாது. அத்தகைய உணர்வுகளை உள்ளடக்கிய இந்த மாநிலத்தில், இந்த மண்ணில், இந்த மாமன்றத்தின் சார்பிலே நாம் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து இந்தத் திருத்தத்தை இந்த மாமன்றம் ஏற்றுக்கொள்கிறது என்ற வகையிலே தீர்மானம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எல்லாக் கட்சியினுடைய தலைவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும் உறுப்பினர்களுடைய ஒத்துழைப்பும் இதற்குத் தேவை என்று வேண்டி, அந்த அளவில் அமைகின்றேன்.

*திரு. எஸ். ஆர். இராதா: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் இந்தச் சட்டமன்ற கூட்டத் தொடரினுடைய முதல் தீர்மானம் என்ற முறையில் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இந்தத் தீர்மானத்தை அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் நான் ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1990 சனவரி 19] [திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைம.)

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், கூறியதுபோல் இந்தத் தீர்மானம், 1970ஆம் ஆண்டிலும், 1980ஆம் ஆண்டிலும் அதற்குப் பின்னால் இந்த ஆண்டும், 10 ஆண்டு காலம் இப்படிப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலமாக, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், மலை வாழ் மக்களுக்கும், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கும் இட ஒதுக்கீடு தருவதற்கான இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் இந்த மன்றத்தின் மூலமாக நிறைவேற்றி, மத்திய அரசினுடைய தீர்மானத்தை நாம் ஆதரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த மன்றத்திற்கு இருக்கிற பெருமையெல்லாம் நாம் தீர்மானம் நிறைவேற்றி 10 ஆண்டு காலம், 10 ஆண்டு காலம் என்று அனுப்பினாலும் கூட, 40 ஆண்டு காலம், இந்த ஒதுக்கீடுகள் கொடுத்ததற்குப் பின்னாலும் அந்த மக்களைப் பொறுத்தவரையில் முன்னேறி இருக்கிறார்களா என்றால் நிச்சயமாக முன்னேற்றவில்லை. முன்னேறுவதற்கு பல்வேறு அரசு திட்டங்கள் எடுக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட அந்தத் திட்டங்கள் அத்தனையும் அவர்களுக்குச் சேரவேண்டிய அளவிற்கு சேராமலும், அவர்கள் எப்படி முன்னேற வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோமோ அந்த அளவிற்கு அவர்கள் முன்னேறாமலும் இருப்பதை நாம் நிச்சயமாக ஒத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். ஆனால், இன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாக இந்தியாவிலே இருக்கிற எல்லா மாநிலங்களிலேயும் இந்த ஒதுக்கீடுகளைத் தருவதற்கு நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இந்த ஒதுக்கீட்டின்மூலமாக ஒதுக்கப்படுகின்ற தொகுதிகள் அத்தனையும்—நாம் ஒரு கணக்கை எடுத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்—10 ஆண்டுகாலம், 20 ஆண்டுக் காலம் என்று சில தொகுதிகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காகவும், மலைவாழ் மக்களுக்காகவும் தொடர்ந்து ஒதுக்கப்படுகிற தொகுதிகளாக இருக்கின்றன. அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகள் எந்த அளவுக்கு முன்னேறி இருக்கின்றன என்று கணக்குப் பார்த்தால்கூட, ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட தொகுதிகளாகத்தான் அவைகள் இருக்கின்றனவே தவிர, நிச்சயமாக மற்ற தொகுதிகள் அளவுக்கு அந்தத் தொகுதிகள் முன்னேற்றவில்லை என்பதை மட்டும் நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை.

10-45 மணி

இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிற இந்த நேரத்தில், நாம் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். இப்படி தாழ்த்தப்பட்ட, மலைவாழ் மக்களுக்காகவே ஒதுக்கப்படுகின்ற தொகுதிகளில் எல்லாம், நிறைவேற்றப்படுகின்ற திட்டப் பணிகள் அத்தனையும் மற்ற தொகுதிகளில் நடக்கிற அளவுக்கு நடக்கிறதா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை என்றுதான் நாம் ஏற்றுக் கொண்டாக

[திரு. எஸ். ஆர். ராதா] [1990 சனவரி 19]

வேண்டுமே தவிர, எல்லாத் தொகுதிகளிலும் ஒரே முறையில் நிறைவேறுகின்றன என்று சொல்ல முடியாது. எனவே, இந்த ஒதுக்கீடு எந்த அளவுக்கு அவசியம் என்பதை நாம் நிச்சயமாக மறுக்க முடியாது.

இந்த ஒதுக்கீட்டுப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், தந்தை பெரியார் அவர்களை நாம் இந்த நேரத்தில் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். தந்தை பெரியார், ஜாதி ஒழிய வேண்டும், மதம் ஒழிய வேண்டும் என்பதில் எவ்வளவோ ஆர்வம் காட்டி இருந்தாலும்கூட, அந்த ஆர்வத்தின் அடிப்படையில் கூட, தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மலைவாழ் மக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றவர்களுக்கு, அரசின்மூலமாக உதவிகள் இருந்தால்தான் அவர்கள் முன்னேற முடியும் என்ற அடிப்படையில், தந்தை பெரியார் குரல் எழுப்பினார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரையில், அதற்காக நாம் பரிகாரம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, தந்தை பெரியார் அவர்களின் ஆணையை நிறைவேற்றுகின்ற நிலைமை இன்றைக்கும் வரவில்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் என்ன ஆசைப்பட்டாரோ அது இன்றைக்கு நிறைவேறுகிற வகையில்தான், இங்கே நிறைவேற்றப்படுகிறது. அந்த வகையில் இன்றைய தினம், நாம் அதை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தத் தீர்மானத்தின்மூலமாக, தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கும், நாம் துணையாக இருக்கிறோம் என்ற அளவுக்கு, அதிலிருந்து மாறவில்லை என்ற அளவுக்கு, இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் நெஞ்சார, மனமாற ஆதரிக்கிறோம். இந்த மக்கள் என்றைக்கு முன்னேறுகிறார்களோ, என்றைக்கு அனைத்து மக்களோடு அவர்களும் சமமாக இணைகிறார்களோ, என்றைக்கு ஜாதி ஒழிக்கப்படுகிறதோ, என்றைக்கு மதத்தின் நிலை மாறுகிறதோ, அன்றைக்குத்தான் மக்கள் அனைவரும் சமம் என்ற நிலை வரமுடியும். அதற்கு இந்த ஒதுக்கீட்டு முறைகள், அவர்களுக்குத் தரப்படுகிற தனிச் சலுகைகள் அத்தனையும் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று, அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் வற்புறுத்தி, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் முன்மொழிந்த இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

திரு. குமாரி அனந்தன் : மாண்புமிகு துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, முதல்வர் அவர்கள், நாம் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்கிற ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்திருக்கிறார்கள். அதனை அப்படியே வழிமொழிந்து காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய சார்பிலே சில கருத்துக்களைச் சொல்லி ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1990 சனவரி 19] [திரு. குமரி அனந்தன்]

இந்தத் தனித் தொகுதி ஒதுக்கீடுகள் இன்னும் பத்தாண்டு களுக்கு வேண்டுமென்பதில் மிக அழுத்தமாகவே ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கருத்தைக் கூறுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். இன்னும் எவ்வளவோ முன்னேற வேண்டியிருக்கிற ஒரு சமூதாயம் என்ற வகையில், அவர்களுக்கு இந்தப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டுமென்று அரசியல் அமைப்பு ரீதியிலேயே பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் பத்தாண்டுக் காலம் கொடுப்பது என்றும், அந்தப் பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள்ளேயே அவர்கள் அந்தப் பெருமையையெல்லாம் பெற்று, சமமான நிலைக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தோடு அரசியல் அமைப்பு விதிகளை நிர்ணயித்தவர்கள் எண்ணினாலும்கூட, அது நிறைவேறியிருந்தாலும்கூட, அது தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கோடு நாம் இங்கே அமர்ந்திருக்கிறோம்.

முதல் கட்டமாக இப்போது பத்தாண்டுகள். இங்கே இந்தச் சிறப்பு வருவதற்கு எவ்வளவு பெரிய போராட்டங்கள் நடைபெற்றன என்பதை மட்டும் மனதில் வைத்துக்கொண்டோம் என்று சொன்னால், இந்த உரிமை எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த உரிமையை அவர்களுக்கு அளிப்பது, அதன்மூலம் அவர்கள் சம வாய்ப்புப் பெறுவது என்பதற்கும், அவைகளுக்கு நாம் ஒத்துழைப்புத் தருவது என்பதற்கும் அது வாய்ப்பாக வந்துவிடுகிறது.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிற நேரத்தில் கூட, தமிழகத்திலிருந்து அதற்காக எப்படிப்பட்ட குரல் கிளம்பியது என்பதைச் சொன்னார்கள். தமிழகத்திலிருந்து முதலில் புறப்பட்ட அந்தச் சம்பவத்தை யாரும் மறந்திருக்க இயலாது. அதைப்போலவே, வைக்கம் போராட்டம் என்ற ஒரு பெரிய போராட்டத்தை நடத்தி, அந்தப் போராட்டத்திற்குத் தளபதியாக நின்ற தந்தை பெரியாருடைய திருவுருவம் இங்கே இருக்கிறது. தந்தை பெரியாரே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்வார் என்று முழு அனுமதியும் அளித்து ஆசீர்வதித்த அண்ணல் காந்தியடிகளுடைய திருவுருவப் படத்தின் முன்னால் நீங்கள் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். இங்கே இன்னொருவருடைய திருவுருவப்படம் இருக்கிறது. அதுதான் காமராஜ் அவர்கள். தந்தை பெரியார் அவர்கள் வைக்கத்தில் போராட்டம் நடத்தியபோது, ஒரு தொண்டனாகக் கலந்து கொண்டார்கள், அந்த நேரத்தில் பாரதியுடைய பாடல்களையெல்லாம் பாடிக்கொண்டே அங்கே சென்றார்கள் என்ற தகவல்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. நீண்டதொரு சொற்பொழிவாகிவிடக் கூடாது என்பதற்காக, சுருக்கமாகவே சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. குமரி அனந்தன்] [1990 சனவரி 19]

10-50 மணி

இதைவிடமேலாக நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புவது இந்த உரிமையைப் பெறுவதற்கு அண்ணல் காந்தி தன்னுடைய உயிரையே பணயம் வைத்து ஒரு போராட்டம் நடத்த வேண்டி வந்தது என்பதுதான். அந்தப் போராட்டத்திலே இறுதியிலே எந்தவகையிலே வெற்றி பெற்றோம் என்பதையும், டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் எந்த வகையிலே மிகச் சிறப்பாக அதற்கு ஒத்துழைத்தார்கள் என்பதையும் நான் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

1932 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 10 ஆம் தேதி லண்டனில் இருக்கிற பிரதமர் அலுவலகத்திலிருந்து மாக்டனால்ட் அவர்கள் ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள், அண்ணல் காந்தி மகானுக்கு. அதிலே அரிஜனங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற—நான் சொல்கிற சொற்றொடர்களை, குறிப்புக்காகத்தான் சொல்கிறேன். எனவே, தவறாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம்—அந்தத் திட்டத் தகாதவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்காக ஒரு தனித் தொகுதி ஒதுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். அதாவது ஒரு அரிஜன் என்பவருக்கு இரண்டு வாக்குகள் இருக்கும். ஒரு வாக்கு இந்துவாக நின்று போட்டியிடுகிற ஒரு வனுக்கு அவர் போட் முடியும். ஆனால் இன்னொரு வாக்கும் இருக்கும். அவர் அரிஜனுக்கு மட்டுமேதான் அதைப் போட் முடியும். அதாவது சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் ஒரு அரிஜன் வேட்பாளராக நின்று போட்டியிடுகிற இடத்திலே ஒரு அரிஜன்தான் அவருக்கு ஓட்டளிப்பாரே தவிர, ஒரு இந்துவுக்கு அவர் ஓட்டளிக்க மாட்டார். ஆக, இந்துவினுடைய ஓட்டையே அவர்கள் பெற முடியாது. ஏனென்றால் பெறுகிற அளவுக்கு அவருக்குப் பெருமை கிடையாது. அவர்கள் தங்களுடைய இனம் என்று சொல்லப்படுகிற அந்த அரிஜனங்களுடைய வாக்குகளை மட்டுமே பெற்று வரவேண்டும் என்ற ஒரு தீர்மானத்தைத் தன்னுடைய தீர்ப்பின்மூலம் மாக்டனால்ட் அவர்கள் அறிவித்து அதை காந்திக்குக் கடிதமாக எழுதினார்கள். அப்படி எழுதுகிற நேரத்திலேதான் நான் அதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன் என்று சொன்னார். ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்லி பூனாவிலே எரவாடாச் சிறையிலே இருந்தபோது செப்டம்பர் மாதம் 20-ஆம் தேதி உண்ணா நோன்பு நான் ஆரம்பிப்பேன்; ஏனென்றால் அவர்களைப் பிரித்து, பிளவுபடுத்துகிற சூழ்ச்சிக்கு நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்; எல்லோருக்கும் இருக்கிற உரிமை அவர்களுக்கும் இருத்தல் வேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு போராட்டத்தை அவர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். அந்தப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்து அவர்கள் நடத்தியவிதம் லூயிஸிபீஷர் எழுதுகிற அந்தப்புத்தகத்தைப் பார்த்தால் ஒரு கவிதை போலே அமைந்திருக்கிறது. செப்டம்பர் 13 ஆம் தேதி அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். அறிவித்தவுடனே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.—நமது மாண்புமிகு முதல்வர்

1990 சனவரி 19] [திரு. குமரி அனந்தன்]

அவர்கள் குறிப்பிட்டதற்காகச் சொல்கிறேன். வரலாறுகளை எல்லாம் அவர்கள் தெரிந்திருக்கிற காரணத்தால் சொல்கிறேன். —நாடியைத் தொட்டுச் சொல்வதைப் போலே அவர்கள் சொன்னார்கள். திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் உடனே சொல்கிறார் மகாத்மா காந்தி அவர்கள் தான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற தத்துவத்தின் அடிப்படையிலேதான் அவர் உண்ணாநோன்பு இருக்கிறார், எனவே அவர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த கோட்பாட்டை நான் ஆதரிக்கிறேன். என்று சொன்னவர், தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று வெள்ளைக்காரர்களால் ஆளாக்கப்பட்டிருந்த நமது அருமைச் சகோதரர்களின் பிரதிநிதியாக இருந்தவர். அங்கே திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் சொன்னார்கள். திரு. எம். சி. ராஜா அவர்கள் சொன்னதோடு மட்டுமல்ல.

காந்திமகான் உண்ணாநோன்பு இருக்கிறார் என்று சொல்வதற்கு முன்னாலேயே ஒரு அருமையான நிகழ்ச்சி நடந்தது. காந்திமகானுக்கு யாருடைய ஆசீர்வாதமாவது வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணம் தோன்றுகிறது; அவருடைய உள்ளத்திலே தாகூர் வருகிறார்; உடனே அதிகாலையில் எழுகிறார்; அதிகாலையே இரண்டரை மணிக்கு எழுந்து ஒரு தகவலை எழுதுகிறார், நான் உங்களுடைய ஆசியைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன் என்று. தபாலிலே கடிதத்தைப் போடுகிறார்; தாகூரிடமிருந்து ஒரு தந்தி வருகிறது; உங்களுடைய போராட்டத்திற்கு என்னுடைய ஆதரவை நான் தெரிவிக்கிறேன் என்று; அதாவது இரண்டு பேரும் ஒரே நேரத்திலே ஒன்றாகச் சிந்தித்து இருக்கிறார்கள் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். (Groomen think alike) என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். அதன் பிறகு போராட்டம் நடக்கிறது. செப்டம்பர் 13-ஆம் தேதி அப்படி அறிவித்தவுடனேயே மக்கள் மத்தியிலே பெரிய கொந்தளிப்புகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன; இது ஒருபுறம் இருக்க, செப்டம்பர் மாதம் 20-ஆம் தேதி அவர் உண்ணா நோன்பு இருக்கிறார் ஏறவாடாச் சிறையிலே; சிறையிலே ஒரு மாமரத்து நிழலிலே ஒரு வெண்மை நிறம் கொண்ட கட்டிலிலே அவர் படுத்து இருக்கிறார்; இந்த நாடு பூராவும் கொந்தளிக்கிறது. இந்துத் தலைவர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாம் பம்பாயில் கூடி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்கள். எம். சி. ராஜா, டாக்டர் அம்பேத்கார், சோலங்கி போன்றவர்கள் ஒரு புறத்திலே கூடி ஒரு முடிவை எடுக்கிறார்கள். முடிவை எடுத்து அம்பேத்கார் அவர்கள் காந்தியார் அவர்களைப் போய்ச் சந்தித்துப் பேசுகிறார்கள். அவருடைய உயிர் ஒடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. பக்கத்திலே போய் அமர்ந்து டாக்டர் அம்பேத்கார் பேசுகிறார். அம்பேத்கார் சொல்கிற செய்திகள் அத்தனைக்கும் சரி, சரி என்று ஒப்புக் கொண்டே வருகிறார் காந்திமகான். இறுதியிலே அந்த ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிறது.

[திரு. குமாரி அனந்தன்] [1990 சனவரி 19]

10-55 மணி

அந்த ஒப்பந்தம் என்னவென்று சொன்னால் அரிஜன மக்களுக்கென்று தனித் தொகுதிகளை அவர்கள் ஒதுக்கலாம்; ஆனால் அந்தத் தொகுதிகளிலே எல்லா மக்களும் ஒட்டுப் போட்டு அனைவரினுடைய பிரதிநிதியாகத்தான் அவர்கள் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்கிற ஒரு அருமையான திட்டத்தை அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் திட்டத்தினுடைய அடிப்படையிலே கையெழுத்து ஆகிறது. அனைத்துத் தரப்பாரும் அதிலே கையெழுத்து இருக்கிறார்கள். அதுதான் அந்தப் பூனா ஒப்பந்தம் என்றும் ஏறவாடா ஒப்பந்தம் என்று சொல்லப்படுவது. அந்த ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்து இறுதியிலே மரியாதைக் குரிய டர்க்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் ஒரு பெருவிழாவிலே பேசுகிறார்கள்; இந்த அதிசய மனிதன் ஒரு அற்புதத்தை விளைவித்துவிட்டார்; நான் சொன்னதை எல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டதைப் பார்த்து நான் வியப்புற்றுப் போனேன் என்று சொல்கிறார். அந்த அளவுக்கு ஒரு மூலம் அங்கே இருக்கிறது. அதோடு நிற்கவில்லை. எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கிடையில் நடந்தது என்ன? காந்தி மகா னுடைய அந்தப் போராட்டத்தின் காரணத்தால் இந்த நாட்டிலே ஒரு பெரிய பண்பாடு உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்தது. காந்திமகான் அங்கே உண்ணா நோன்பு இருக்கிறார் என்று சொன்னவுடனே இதுவரையில் யாருமே உள்ளே போக முடியாத காலத்தில் இருக்கிற ராம் மந்திர் எல்லோருக்கும் திறந்துவிடப்பட்டது. காளி கட்டம் எல்லோருக்கும் திறந்துவிடப்பட்டது. பம்பாயிலே இருக்கின்ற 7 கோயில்களிலே, பெண்கள் தேசியச் சங்கம், அரிசனங்களுக்குக் கோயில்களைத் திறந்துவிடலாமா என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறது. அதற்கு வைத்து குறிப்பெடுக்கிறார்கள். அதிலே கோயிலுக்குள்ளே போகலாம் என்று சொல்கின்றவர்கள் 24,797 பேர்கள். மீண்டும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். 24,797 பேர்கள். போகவேண்டாம் என்று சொல்கின்றவர்கள் 445 பேர்கள் ஆகவும் இருக்கின்ற அளவுக்கு பம்பாயிலே இருக்கின்ற கோயில்கள் திறந்து விடப்படுகின்றன. இவைகளைச் சொல்வதற்குக் காரணம் சட்ட சபையிலே, பாராளுமன்றத்திலே பிரதிநிதித்துவம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது என்ற சூழ்நிலை, எல்லா இடங்களிலும் அந்தப் பிரதிநிதித்துவம் கிடைப்பதற்கு உரிய ஒரு விதை ஏற்கெனவே போடப்பட்டது சில இடங்களிலே, இருந்தாலும் இதுவும் மகத்தானதாக இருந்தது. உடனே உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்திவிடுவார்கள் என்று நினைத்தார்கள். சனிக்கிழமை இந்த ஒப்பந்தம் ஆகிறது. ஆனால் காந்திஜி அவர்கள் சொன்னார், என் உயிர் ஒடுங்குவிடும் நிலையிலே இருக்கின்றது என்று அம்பேத்கார் எழுதுகிறார், லூயி பிசர் அவர்கள் எழுதுகிறார், தொடட்டிலிலே கடுமையான காய்ச்சலினாலே உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையைப் பார்த்து, என்ன ஆகுமோ, என்ன ஆகுமோ என்று சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருக்கீ

1990 சனவரி 19] [திரு. குமரி அனந்தன்]

கின்ற ஒரு தாயின் நிலையிலே இந்தியா இருந்துகொண்டிருந்தது. கட்டிலிலே இருந்துகொண்டிருந்த காந்தி கிழவரைப் பார்க்கின்றபோது என்று சொல்லி லூயிபிசர் அவர்கள் எழுதுகிறார். அந்த அளவுக்கு இருந்தபோது, இவர் சொல்கிறார். “நாம் ஒப்பந்தத்திற்கு வந்தோம். நம்மை ஆளுகின்றவன் இதை ஏற்றுக் கொள்கின்றானா என்று தெரிய வேண்டாமா? எனவே மக்டோனால்ட் இதை ஒத்துக்கொள்கிறாரா, ஒத்துக்கொண்டு இதற்குச் சம்மதம் தெரிக்கிறாரா? இல்லை என்றால் என் உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஏனெனில் தீண்டமை என்பது இந்து மதத்திலே சிலரால் கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கின்ற புரட்டு. எனவே அதனை நான் எதிர்க்கின்றேன். இந்தப் பிரிவினையை, பிளவு சக்தியை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆதலாலே அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா என்று நான் பார்க்கவேண்டும். எனவே உண்ணா நோன்பை நிறுத்தமாட்டேன் என்று சொல்கிறார். சனிக்கிழமை கூட, எழுத்துக்கு எழுத்து, ஒரு வார்த்தை கூட தவறாமல் அத்தனையும் தந்தி அடிக்கப்படுகிறது. அது அங்கேபோய்ச் சேர்கிறதா? ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்று சொன்னால், உங்களுக்குத் தெரியும், வெளிநாடுகளிலே இருக்கின்ற அமைச்சர் பெருமக்களாக இருந்தாலும், சரி, பிரதமராக இருந்தாலும் சரி, வெளியிலே சென்றுவிடுவார்கள். அமைச்சர்கள் யாரும் லண்டனிலே இல்லை. பிரதமரே சசக்ஸ் என்ற இடத்திலே ஒரு மரணத்திற்காக இரங்கல் தெரிவிப்பதற்குப்போய் இருக்கிறார். ஆனால் காந்தியினுடைய மரணமே வந்துவிடுமோ என்று எண்ணுகிற நேரத்திலே அவர் அங்கேயிருந்து ஓடிவந்து டவுனிங் ஸ்ட்ரீட், 10-ல் பகலிலேயிருந்து இரவு பூராவும் உட்கார்ந்து கொண்டு சிந்தித்து, காந்தி, அம்பேத்கார் ஏற்றுக்கொண்ட ஒப்பந்தத்தை, அதைப் போலவே மற்றவர்களும் கையெழுத்துப் போட்டு ஏற்றுக்கொண்ட ஒப்பந்தத்தை அந்த அரிசன மக்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அந்த உரிமை நிச்சயமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவர் ஒத்துக்கொண்டு அவர் சொன்ன பிறகுதான் திங்கட்கிழமை மாலை 5½ மணிக்கு கஸ்தூரிபாய் அவர்களின் கையிலேயிருந்து ஒருகிளாஸ் ஆரஞ்சு ரசத்தைக் குடித்து உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்துகிறார் என்பது வரலாறு. அதிலேயிருந்து தொடங்கி நாம் அரசியலமைப்பிலே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற உரிமைகள் வரை இன்று பார்க்கின்றபோது, இந்த தொகுதிகள் மிக முக்கியமானது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு, சமமான அளவுக்கு அவர்கள் எல்லா வகையிலேயும் சேர்வது வரை அதைக்கொடுத்துக் கொண்டேதான் இருக்கவேண்டும்.

முன்னாலே பேசிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். ஒரே இடத்தில் அவர்கள் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமா? மற்ற இடங்களிலே இருக்கின்றவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு வேண்டாமா என்று சொல்கின்றபோது, இதே அவையிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆண்டுகொண்டிருக்கின்ற நேரத்திலே, இங்கே எதிர்க் கட்சி வரிசையிலே இருந்து

[திரு. குமரி அனந்தன்] [1990 சனவரி 19]

கொண்டிருந்த அருமைக்குரிய திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் ஜனவரி 20, 21 தேதியில் பேசியிருக்கிறார்கள். அன்றும் இதே பிரச்சினையிலே பேசியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் ஆதரிக்கிறது. பிப்படி ஒரு எண்ணம் ஒரே இடத்திலே தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமா என்று எண்ணம் வருகின்ற காரணத்தினாலேயே, ஒரு 20, 25 விழுக்காடு இருக்கின்றவர்கள் எங்கு இருக்கின்றார்களோ அதுதான் தனித் தொகுதியாக பிரிக்கப்படுகின்ற காரணத்தினாலே இனிமேல் இப்படிப்பட்ட தொகுதிகளிலே ஒரு ஐந்தில் ஒரு பங்கு அல்லது மூன்றில் ஒரு பங்கு பகுதி இடம் மாற்றிக்கொடுப்பதற்கு, எண்ணிக்கையிலே குறைப்பதற்கு அல்ல, உரிமையை கட்டுப்படுத்துவதற்கு அல்ல, ஆனால் தொகுதிகளிலே உடனடியாக எல்லாவற்றையும் மாற்றுவதற்கும் அல்ல. ஒரு ஐந்தில் ஒரு பகுதி அல்லது மூன்றில் ஒரு பகுதியாவது மாற்றிக் கொடுக்கலாமா என்பதனை எல்லோருக்கும் எல்லா இடத்திலும் இருக்கின்றவர்களுக்கும் இந்த வாய்ப்பு வருகின்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கலாமே என்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலே அன்று பேசியதைத் தொட்டு நானும் இன்று காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய சார்பிலே, இதை வேண்டுமேனாலும் வைத்து மற்றவைகளிலும் எல்லா உரிமைகளையும் அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்தத் தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய சார்பிலே நான் ஆதரித்துப் பேசி அமைகிறேன்.

11-00 மணி

திரு. செ. நாரமுகமது : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நன்றி. மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களால் இங்கே முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானத்தை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக நான்வரவேற்கிறேன். வரவேற்கின்ற அதே நேரத்திலே இந்தத் தீர்மானத்தின்பேரில் சில விவரங்களை இந்தப் பேரவையின் முன்னால் சமர்ப்பிக்கவும் விரும்புகிறேன். நான்கு தடவைகளாக இந்த நீடிப்பு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் மீண்டும் நீடிக்க வேண்டிய நிலையில் தான் இன்றைக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், அரிசன மக்கள், மலைவாழ் மக்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கின்றோம். இந்த நீடிப்புக்களைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு உதவியெய்துகொண்டிருக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறதே என்பதைப் பற்றியும் நாம் கவலையோடு சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம். சுமார் 40 ஆண்டுக் காலமாக இந்த நீடிப்பு அல்லது இப்படிப்பட்ட விசேஷ உரிமைகள் அல்லது சலுகைகள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக வழங்கப்பட்டபோது 40 ஆண்டுக்காலமாக காங்கிரஸ் ஆட்சியில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள், காந்தியடிகள், அரிஜனங்கள் தாக்கப்பட்ட நேரத்தில் எல்லாம் எந்த அளவுக்கு கவலை கொண்டார்கள் என்பதையும், எப்படி வருத்தப்பட்டார்கள் என்பதையும் மிக உருக்கமாக இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் 40 ஆண்டுக் காலத்தில்

1990 சனவரி 19]

[திரு. செ. நார்புகமது]

எந்த அளவுக்கு இருந்து கொண்டிருந்தன என்பதையும் நாம் மிகக் கவலையோடு பரிசீலிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். 21 ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் அல்லது செல்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னாலேதான் அரிஜன மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மலைவாழ் மக்கள் இன்றைக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்வில் முன்னேற்றத்தைக் காண முடியவில்லை. அடித்தட்டு மக்களை மேல் மட்டத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதை விட குறைந்த பட்சம் சமப் பங்கிலாவது அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் அல்லது வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்களா அல்லது முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்களா என்பதை நாம் சற்றுக் கவலையோடு சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த நேரத்தில் நான் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு ஒன்றைக் கொண்டு வருகிறேன்.

இன்றைக்கு நாம் அரிஜன மக்களுக்குப் பல சலுகைகளை, உரிமைகளை அளிக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சலுகைகளும், உரிமைகளும் அதே தாழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்தவ அரிஜன மக்களுக்கு இல்லாமல் அவர்கள் பின் தங்கியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த இந்து, கிறிஸ்தவ அரிஜனங்கள் பக்கத்துப் பக்கத்திலே, அடுத்தடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், மிகக் கஷ்டமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், அந்த உரிமைகள், சலுகைகள் கிறிஸ்தவ அரிஜனங்களுக்கு இல்லை. மதத்தின் பெயரால் இந்த சலுகைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. நான் சொல்வது எல்லாம், அண்ணன் இந்துவாக இருந்து, தம்பி கிறிஸ்தவன் என்கிற ஒரே காரணத்திற்காக இப்படிப்பட்ட சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் கொடுக்காமல் மறுப்பது சரியல்ல, ஒரே ஜாதியில் இருவரும் இருந்தும் இப்படிச் செய்வது நியாயமல்ல. இந்து அரிஜனங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற அனைத்து சலுகைகளும் கிறிஸ்தவ அரிஜனங்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும். தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் இதிலே மாற்று கருத்து இருக்காது என்று நம்புகிறேன். இதே நேரத்தில் தேசிய முன்னணியிலும் ஒரு தூணாக இருக்கின்ற நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் மத்திய அரசிடத்தில் இது சம்பந்தமாக வலியுறுத்தி மத்திய அரசின் திட்டங்களில் எல்லாம் கூட கிறிஸ்தவ அரிஜனங்களுக்கும் சலுகைகள் விஸ்தரிக்கப்படக்கூடிய வகையிலே அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதுபோல இன்றைக்கு மலைவாழ் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கின்ற சில பிரச்சினைகளை இந்த அரசினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஒரு காலத்திலே மலை முழுமையாக அவர்கள்

[திரு. செ. நார்முகமது]

[1990 சனவரி 19]

வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் பிறகு பல்வேறு, திட்டங்களுக்காக, ரிசர்வ் பாரஸ்ட் என்கிற பெயரால் அணைத் திட்டங்கள் என்கிற பெயரால், மின் திட்டங்கள் என்கிற பெயரால் மலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த மக்கள் கையில் இருந்த நிலங்கள் எல்லாம் பறிக்கப்பட்டு இன்றைக்கு நிலமற்றவர்களாக, அனாதைகளாக அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் மலைப் பகுதிகள் முழுவதையும் அவர்கள் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள். இன்றைக்கு அவர்களுக்கு ஒரு சென்ட் நிலம் கூட இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. பல தடவை அவர்களுக்கு மாற்று இடங்கள் வழங்குவோம், பட்டா வழங்குவோம் என்று அரசு அறிவித்திருந்தாலும் இதுவரை அப்படி வழங்கப் படவில்லை. குறிப்பாக, எங்களுடைய கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள சிற்றாறு அணைத் திட்டத்திற்காக ஏராளமான மலைவாழ் மக்களிடமிருந்து நிலங்கள் எடுக்கப்பட்டன, அப்போது மாற்று இடங்கள், பட்டாக்கள் தருவோம் என்று அறிவித்தார்கள். ஆனால் இதுவரை சிற்றாறு பகுதியில் அந்த மலைவாழ் மக்களுக்கு வழிவகை செய்யப்படவில்லை. அந்த மக்கள் இன்றைக்கு நிலமில்லாமல் சிரமத்தோடு கஷ்டப்பட்டு வாழ்கிறார்கள். இருந்த நிலத்தையும் இழந்து அவர்கள் இன்றைக்கு வாழ வழியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். “காலுக்குச் செருப்பும் இல்லை, கால் வயிற்றுக்குக் கூழும் இல்லை, வாழ்வுக்கு உழைத்தோமடா” என்று அன்றைக்கு பாடப்பட்டது போல இன்றைக்குக் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்காவது வழி கிடைக்காதா என்று அவர்கள் காடுகளில் சென்று விறகுகளைப் பொறுக்கி வாழ்கிற நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி அவர்கள் விறகு பொறுக்கி கால் வயிற்றுக்கஞ்சிக்காக வாழ முனைகின்ற நேரத்திலேதான் வன அதிகாரிகளுடைய குறுக்கீடுகள் அங்கே வருகின்றன. விறகு பொறுக்குகின்றவர்களைப் பிடித்து மிகக் கடுமையான தாக்குதல்கள் நடக்கின்றன. பல்வேறு விதமான வழக்குகள், பல்வேறு விதமான சிக்கல்களை இன்றைக்கு வனஇலாகா அதிகாரிகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு முதல்வரையும் இந்த அரசையும் நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

11.05 மணி

இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்களிருந்து அந்த மலைவாழ் மக்களுக்கு நாம் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். மலைவாழ் மக்களுக்கு மலையிலே அவர்கள் இழந்திருக்கிற பூமிக்குப் பதிலாக, நல்ல பூமியை, நிலத்தினைப் பட்டாசெய்து கொடுத்து அவர்களுடைய வாழ்விலே ஏற்றம் ஏற்படுவதற்கு நாம் முனைய வேண்டும். மலைவாழ் மக்களுடைய பெண்டிர்கள் விறகு பொறுக்கச் செல்கிற நேரத்திலே வன இலாகா அதிகாரிகளால் ஏற்படுகின்ற துன்பங்களிலிருந்து அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும்.

1990 சனவரி 19]

[திரு. செ. நூர்முகமது]

அதுமாத்திரமல்ல. இன்றைக்கு பல்வேறு இடங்களில் மலைவாழ் மக்கள் கொத்தடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள். காடுகளை வெட்டிக் கூடியவர்கள், மிகப் பெரிய காடுகளை வெட்டி சந்தன மரங்களை வெட்டிக் கூடியவர்கள் எல்லாம் இவர்களைக் கொத்தடிமைகளாக வைத்து வேலை வாங்குகிறார்கள். ஆனால் அதிகாரிகள் பிடிக்கும்போது அந்தப் பெரிய பெரிய கடத்தல்காரர்கள் தப்பித்து, இந்த மலை வாழ் மக்கள் அந்த வழக்குகளிலே சிக்க வைக்கப்படுகிறார்கள். இதிலே வனத்துறை அதிகாரிகள், காவல் துறையினர், பல்வேறு அதிகாரிகள் இதிலே பங்கேற்றுக் கொள்கிறார்கள். நான் தமிழக முதல்வர் அவர்களையும், தமிழக அரசையும் பார்த்து வேண்டிக்கொள்வேன். இப்படிக் கடத்தல்காரர்கள் தப்பித்து, அங்கே கொத்தடிமைகளாகப் பணி செய்கின்ற மலைவாழ் மக்கள் மாட்ட வைக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலைக்கு இந்த அரசு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல. கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் மலை வாழ் மக்கள் கொத்தடிமைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு உதவவேண்டுமென்று முயற்சி செய்த அதிகாரிகள்கூட பழி வாங்கப்பட்ட நிலைமைகளை நான் இங்கே நினைவுப்படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கொடைக்கானல் அதற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இன்றைக்கும் நம்முடைய நினைவிலே மங்காமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் கொத்தடிமைகளாக வாழ்கின்ற மலைவாழ் மக்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்கு இந்த அரசு முன்முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, இன்றைக்கு சமுதாயத்தின் அடித் தட்டில் வாழ்கின்ற அரிசன மக்கள் மிகக் கடுமையான தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகிறார்கள். எங்கே தாக்குதலுற்றார்கள் என்று கேட்பீர்களேயானால், காங்கிரசு ஆட்சி நடத்துகின்ற பல்வேறு மாநிலங்களிலே தினசரி இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் கடந்த 40 ஆண்டுக் காலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. காந்திமகான் உயிரோடு இன்றைக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் கட்டாயமாக உண்ணாவிரதத்தை முடித்து இருக்க முடியாது என்கின்ற அளவுக்கு இன்றைக்கு இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் தொடர் கதைகளாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் நாடு முழுவதிலும் நடக்கும் நேரத்தில் நான் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அரிசன மக்களுக்கு வாழ்வு வழங்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயிகளாக, விவசாயத் தொழிலாளர்களாக வாழ்கிறார்கள். நாம்

[திரு. செ. நார்முகமது] [1990 சனவரி 19]

நிலச் சீர்திருத்தத்தை அதிகமாக அமல்படுத்தச் செய்ய வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் என்பது கறாறாக அமல்படுத்தப்பட்டு உரிய நிலம் ஏழை அரிசன விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு முறையாகப் பகிர்ந்து அளிக்கப்படுமே யானால் இப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையிலே அவர்களுக்கு ஒரு முன்னேற்றத்தை நாம் ஏற்படுத்தித் தர முடியும்.

அதுபோல குறைந்தபட்ச கூலிச் சட்டம் பெரும்பாலும் விவசாய கூலிகளாக இருக்கின்ற அரிசன மக்களுக்கு கறாறாக அமல்படுத்துகின்ற ஒரு சூழ்நிலை உருவாகுமேயானால் அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே ஓரளவு முன்னேற்றத்தை நாம் கொண்டு வர முடியும் என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். இடதுமுன்னணி ஆட்சி செய்கின்ற மேற்கு வங்கம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களில் இப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் வாயிலாக அரிசன மக்களுக்கு உபரி நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சமநிலைக்கு அவர்கள் இழுத்து வரப்பட்டு இருப்பதன் காரணமாக அவர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. தமிழகத்திலே அரிசன மக்கள் மீது, மலைவாழ் மக்கள்மீது, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்மீது அக்கறை கொண்டிருக்கிற தமிழக அரசு இந்தப் பிரச்சினையில் விசேஷ அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அரிசனங்களுக்கு எதிராக நடத்தப்படுகின்ற தாக்குதல்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

பல்வேறு இடங்களில் அரிசனங்களுக்கு என்று ஒதுக்கீடு செய்யப்படுவதைக்கூட அரிசனங்கள் என்று போலிச் சான்றிதழ் பெற்ற ஒரு சிலர் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மாத்திரமல்ல, தேர்தல்களில்கூட அவர்கள் அப்படிப்பட்ட முயற்சியை மேற்கொண்டார்கள் என்பதெல்லாம் நமக்குச் சரித்திரமாக முன்னின்றுகொண்டு இருக்கிறது. அரிசன மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைகளை வேறு யாராவது அதிகாரிகளை வசப்படுத்தி போலியாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு முயற்சி செய்வார்களேயானால், அதற்கு உடந்தையாக இருக்கிற அதிகாரிகள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டாக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட போலியான முயற்சிகளைத் தடுத்த நிறுத்துவதற்கு எல்லா முன்முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1990 சனவரி 19] [திரு. செ. நார்முகமது]

கடைசியாக நான் முதல்வர் அவர்களையும், தமிழக அரசையும் வேண்டிக் கொள்வது எல்லாம், அடித்தட்டிலே வாழ்கின்ற அரிசன மக்களுக்கும், மலைவாழ் மக்களுக்கும் எதிர்காலத்திலேயாவது ஒரு நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படும் வகையில் மீண்டும் மீண்டும் இந்தச் சட்டத்தை நீட்டித்து நீட்டித்துத் தான் அவர்களுக்கு காலத்தை ஓட்ட வேண்டுமென்ற நிலைமை இல்லாமல், அவர்களும் சமுதாயத்திலே சம அந்தஸ்தோடு வாழ்கின்ற ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தும் வகையில் எல்லா விதமான முயற்சிகளையும் இந்த அரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டு இந்தத் திருத்தத்தை நான் வழிமொழிந்து அமைகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

11.10 மணி

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அரசியல் சட்ட 62-வது திருத்த மசோதாவின்மீது, இம் மசோதாவை வரவேற்று, இங்கே நடைபெறுகிற விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்காக மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இட ஒதுக்கீடு தொடர வேண்டும்; அவர்களுடைய அரசியல் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கொண்டுவரப்பட்டது இந்த மசோதா. 40 ஆண்டுக் காலமாக அவர்கள் அனுபவித்து வந்த அந்த உரிமைகள் தொடர வேண்டும். எம்.எல்.ஏ. மற்றும் எம்.பி. தேர்தல்களில் அவர்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள்—தொகுதிகள்—தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட இந்த மசோதாவை நான் முழுமனதோடு, இங்கே ஆதரிக்கிறேன். ஆனால், அவர்களால் சுயமாக எல்லாக் கிராமங்களிலும் தேர்தல் நேரங்களில் வாக்களிக்க முடிகிறதா என்பதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பல்வேறு அரிஜனக் கிராமங்களில் வசிக்கக்கூடிய மக்கள், வேறு இடங்களில் வாக்குச் சாவடிகள் அமைக்கும்போது அவர்கள் அந்த இடங்களுக்குப் போய் வாக்களிக்க முடிகிறதா? அவர்கள் அங்கே போய் வாக்களிக்கப் போகிறபோது “உங்களுடைய வாக்குகளை எல்லாம் போட்டாகி விட்டது. போய் வாருங்கள்” என்று சொல்லுகிற நிலை இருக்கிற தொகுதிகள் தமிழகத்தில் பல்வேறு இடங்களில் இருக்கின்றன. என்னுடைய தொகுதியிலேயே பல்வேறு இடங்களில் அப்படி நடைபெற்றது. நான் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுத்திருப்பேன். ஆனால் அந்த நேரத்தில் வேறு விதமாக, பிரச்சினை கிளம்பும். திருப்புகை

[திரு. பி. எச். பாண்டியன்] [1990 சனவரி 19]

மருதூர் என்ற ஊரில் நான் இதுவரை 20, 25 ஓட்டுகளுக்கு மேல் வாங்கியதில்லை. மானமறநல்லூர் என்று ஒரு கிராமம். அங்கே ஹரிஜன மக்கள் போய் வாக்களித்ததே கிடையாது. அவர்கள் போவதற்கு முன்பே அவர்கள் வாக்குகள் போடப்பட்டு விடும். நம் தமிழகத்தில் இப்படி எத்தனை கிராமங்கள் இருக்கின்றன என்பதை அரசாங்கம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொன்னேன்.

இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிற இடங்களில் மட்டும் அவர்கள் வாக்களித்தாலும் வாக்களிக்காவிட்டாலும் அவர்கள் வெற்றி பெறக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அவர்களுடைய பிரதிநிதித்துவம் கண்டிப்பாக அங்கே இருக்கும். ஆனால், அவர்கள் வாக்களிக்கிற அந்த அரசியல் உரிமை மற்றத் தொகுதிகளில் அநேகமாக மறுக்கப்படுகிறது. ஒரு வேளை ஆதரவாக இருந்தால் அந்த உரிமை கொடுக்கப்படலாம். ஆகவே அந்த அரசியல் உரிமையை மிகவும் முழுமையாகப் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் அவர்களுடைய கிராமங்களிலேயே, ஹரிஜன மக்களுக்கு அவர்கள் வசிக்கக் கூடிய கிராமங்களிலேயே—வாக்குச் சாவடிகள் இருக்கும் நிலையை உருவாக்கித் தர வேண்டும். அப்படி அவர்களுக்கு அவர்கள் வசிக்கக் கூடிய இடங்களிலேயே வாக்குச் சாவடிகள் இருந்தால்தான் சுயமாக அவர்கள் வாக்களிக்க முடியும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் சொன்னதைப் போல், அவர்களுடைய சலுகைகளைப் பலபேர் தட்டிப் பறிக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஹரிஜன மக்களுடைய சலுகைகளை மற்றப் பிரிவினர் பெறுவதற்கு போலிச் சான்றிதழ்கள், இன்னும் பல்வேறு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டதை நாடே நன்றாக உணரும். பத்திரிகைகளிலும் பல செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. என்ன தான் இட ஒதுக்கீடு கொடுத்தாலும் 50 அல்லது 52 எம். எல். ஏக்கள் தான் வர முடியும். வேண்டுமானால் இந்த 50 அல்லது 52 எம். எல். ஏக்கள் வளர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்தச் சமுதாயம் என்றைக்கு வளரப் போகிறது? அந்தச் சமுதாயத் திற்கு வளர்ச்சியே கிடையாது. எம். எல். ஏ. வேண்டுமானால் எம்.எல்.ஏ. ஆக இருக்கலாம். எம்.பி., எம். பியாக இருக்கலாம். ஆனால் ஓட்டு மொத்தமாக அந்தச் சமுதாய மக்கள் வாழ்வது எப்போது? வளருவது எப்போது?

ரேஷன் கடைகளில் இலவச அரிசி தருகிற கியூவில் நிற்பவர்கள்கூட அவர்கள்தான். காரணம் அவர்கள் விவசாயக் கூலிகள், சாதாரண மக்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்கள் கியூவில் நிற்கும்போது அவர்களை அடையாளம் காண முடிகிறது. அவர்கள்தான் இலவசமாக அரிசிவாங்க வந்திருக்கிறார்கள்.

1990 சனவரி 19]

[திரு. பி. எச். பாண்டியன்]

பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்குத் தெரியும். இவர்களுக்கும் தெரியும். காரணம் கியூ. பத்திரிகையிலும் வந்து விடுகிறது. அவர்கள் இலவச அரிசி பெறுவது டி.வியலும் காட்டுகிறார்கள். இன்னின்னார் பெறுகிறார்கள் என்று காட்டுகிறார்கள். ஒரு சாதாரண மனிதன், ஒரு சாமானிய மனிதன் இதைப் பெறும்போது இது விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறது. 5 கிலோ அரிசி—நங்கள் 20 கிலோ போடப் போகிறீர்கள்—அதைப் போடும்போது அவர்கள் வாங்குகிறார்கள். அதைக் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் பெரிய பெரிய பணக்காரர்கள் வெறும் கடிதப் போக்குவரத்தின் மூலமாக அரசாங்கத்திடமிருந்து பல கோடி ரூபாயை பல லட்ச ரூபாயை கடனாக வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். வெறும் கடிதப் போக்குவரத்தில் பெறுகிறார்கள். இதை யாருக்கும் தெரியப்படுத்துவது கிடையாது. அரசாங்கத்திற்கும் அவர்களுக்கும் தான் தெரியும். காரில் போய் கடன் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். பெரிய வங்கிகளில் அரசாங்கத்தில் பெரிய கடன் தொகையைப் பெறுகிறார்கள். ஆனால் 5 கிலோ அரிசி வாங்குகிறவன் கியூவில் நிற்கிறான். இப்படி எத்தனைக் காலத்திற்கு அவர்களுக்கு அரிசி போட்டு—20 கிலோ அரிசி இலவசமாகக் கொடுத்து இந்த நாட்டை உருப்பட வைக்கப் போகிறோம் என்ற கேள்வியை நான் என் உள்ளத்திலேயே கேட்டுக் கொள்கிறேன். தயவு செய்து தவறாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

11.15 மணி

என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதற்கெல்லாம் ஒட்டு மொத்தமாகத் திட்டங்களை வைத்து, நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள், கேட்டால், கொடுத்தால்தான் நல்லது என்று, நீங்கள் பேசுவதற்குள்ளேயே நம்முடைய நாஞ்சிலார் அவர்களிடத்திலே கூடச் சொன்னேன். யாருக்காவது இலவசமாக ஒரு வேட்டி கொடுத்தால் அதைப் பிரித்துப் பரப்பார்கள், இது நல்ல வேட்டி இல்லை என்று சொல்வார்கள். ஆனால், எனக்கு வேட்டியே கிடையாது என்று கேட்டால், அப்பொழுது கொடுத்தீர்கள் என்றால் மதிப்பான். பசியாக இருக்கிறேன் என்று சொல்லி தாலுக்கா ஆபீசுக்கு முன்னால், கலெக்டர் ஆபீசுக்கு முன்னால் வந்து நின்று, எங்களுக்குச் சாப்பாடே இல்லை என்று சொன்னால் அரிசியைக் கொடுங்கள். ஒரு சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றலாம். இல்லாவிட்டால் 300 ரூபாய் வரம்பு—இப்பொழுது 1,000 ரூபாய், இப்படி வரம்பு வைத்துக் கொண்டு கொடுப்போமேயானால் சாப்பாட்டுக்கே ஒரு ஒட்டலாக அரசாங்கத்தை நாம் நடத்தியதைப்போல பிற்காலத்தில் எண்ணங்கள் வந்து விடக் கூடாது. காரணம், நீங்கள் நல்ல எண்ணத்தில் செய்கிறீர்கள். ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் வெளியே வர வேற்பு கிடையாது.

[1990 சனவரி 19]

திரு. ஆர். சிங்காரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய முன்னாள் முதல்வர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் இலவச வேட்டி, புடவை கொடுத்தார். அரிசி கொடுத்தார். இப்பொழுது இருக்கின்ற டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் அரிசி கொடுக்கிறார் : வேட்டி கொடுக்கிறார். ஏழை எளியவர்களுக்கு, இல்லாதவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கிறாரே தவிர இருக்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கவலை. அதே நேரத்தில் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள் அதை எதிர்க்கின்றார்களா அல்லது ஆட்சேபிக்கின்றார்களா? அவருடைய கருத்தைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று நான் வேண்டுகிறேன்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : இந்த நாடு வளர வேண்டுமென்பதற்காக எதிர்க்கின்றேன். நான் ஒட்டுக்காகப் பயந்தவன் அல்ல; என் ஊரிலே தெரியும். ஒட்டு வாங்குவதற்குப் பயந்தவன் கிடையாது. அதாவது இலவசமாகக் கொடுக்கக் கொடுக்க உழைப்பதற்கு ஒரு எண்ணமே வராது.

ஊரிலேயிருந்து யாராவது ஒருவர் நம்முடைய—யாருடைய வீட்டுக்காவது வேலை தேடி வந்தால் அவருக்கு ஏதாவது ஒரு வேலையைக் கொடுத்து வேலையைப் பார் என்று சொன்னால் அவன் ஒழுங்காக இருப்பான். ஆனால், நாள் தோறும் சாப்பாட்டைப் போட்டுக் கொண்டு, கையிலே பத்து ரூபாயைக் கொடுத்தால் வேலைக்கே போக மாட்டான். ஆகவே, பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாய மக்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணத்தை வளர்ப்பது பிற்காலங்களில் ஒரு நல்ல ஆரோக்கியமான சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு உதவாது என்பதற்காக நான் இங்கே சொன்னேன். வேண்டுமானால் நான் இப்பொழுது சொன்னேன். பணக்காரர்கள்—அதற்குள் குறுக்கே வந்து விட்டார்கள்— நம்முடைய அரசாங்கத்திலே இருந்து வசதி படைத்தவர்கள், கடன் வாங்கியவர்கள் இருப்பார்கள் அல்லவா, அவர்களையெல்லாம் தினத்தந்தியிலே போட வேண்டாமா? வாங்கியவர்கள் தெரிய வேண்டும் அல்லவா? இவன் மட்டும் கியூவிலே நிற்கிறான். பார்க்கிறார்கள் எல்லோரும். வசதி படைத்தவர்கள் எவ்வளவு கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள்; TUC, SIPCOT இதில் எல்லாம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். தியேட்டர் கட்ட இவ்வளவு, பேக்டரி தொடங்க இவ்வளவு, எவ்வளவு கடன், எவ்வளவு அவர்கள் விற்பனை வரி பாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள், அவர்களையெல்லாம் படத் தலே போட்டால் தான் அந்த

1990 சனவரி 19] [திரு. பி. எச். பாண்டியன்]

ஊரிலே தெரியும். ஏனென்றால், அதிகமாகக் கடன் வாங்கிய வந்தான் பெரிய மனிதனாக இருக்கிறான். கியூன்லே நிற் கின்றவர்களுக்கு ஐந்து கிலோ, பத்து கிலோ, இருபது கிலோ அரிசி என்று வழங்கும்பொழுது, அப்படிப்பட்டவர்கள் நம் முடைய சமுதாயத்தில் இந்தச் சாதாரண மக்களுடைய உழைப் பில், அவர்களுடைய இரத்தத்தில் வாழ்ந்து விடக் கூடாது. ஆகவே அதற்காகத்தான் சொன்னேன் வேறு ஒன்றுக்கும் அல்ல.

வாக்குகளுக்காக இதை யாரும் கொடுக்கக் கூடாது என்பதுதான். ஆனால் தேர்தல் நேரத்தில் சில தொகுதிகளை யெல்லாம் சொன்னார்கள்—இப்பொழுது அல்ல—சட்டமன்றத் தேர்தலிலே சொல்கிறேன்—வேட்டி, சேலை; வேட்டி, சேலை கொடுத்து ஒட்டு வாங்கினால் சட்டசபை என்ன ஆகும்? தேர் தலுக்கு இதை அரசாங்கம் செய்வது வேறு. இப்பொழுது நீங்கள் கொடுத்தீர்கள் என்றால், தேர்தல் நேரத்திலே அந்த வேட்டி கிழிந்து போகும். நாங்கள் வேட்டி வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள்.

ஒருவேளை அரசாங்கம் இக்கட்டாகக்கூட எண்ணலாம். இதை நாம் நிறுத்திவிட்டால் ஒரு வேளை எதிர்ப்பார்களோ, இதைக் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் ஆதரிப்பார்களோ என்று எண்ணலாம். ஒட்டு போடுபவன் போட்டுக் கொண்டதான் இருப்பான்; வாங்குகிறவன் வாங்கிக் கொண்டதான் இருப்பான், போட மாட்டான். ஏனென்றால், தேர்தல் நேரத்தில்...

* THIRU OSCAR C. NIGLI : Hon. Deputy Speaker Sir, I was just wondering whether we are talking about the Constitution (62nd Amendment) Act or about some other issue. I would suggest that, since we have taken up for discussion only this subject, let us carry on with it.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : அதாவது, நம்முடைய தேர்தல் காலங்களிலே கட்சி என்றுதான் நிற்பார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியாது. தேர்தலிலே நிற்காதவர்களுக்குத் தெரியாது.

11-20 மணி

THIRU OSCAR C. NIGLI : Hon. Deputy Speaker Sir, I was just trying to emphasise the fact that we have to ratify the Amendment. More than half of the States have ratified the Amendment. I think Hon. Mr. Pandian is committing the fallacy of logic when he is unable to answer my questions. He is not talking on the 62nd Amendment. He is attacking it in a different angle, talking about the elections, nominations, etc. They do not come into the picture at all. It is an unfortunate thing that they have been brought here.

[1990 சனவரி 19]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய நண்பர் திரு. பாண்டியன் அவர்கள் சலுகைகளுக்கு எதிராக இங்கே வாதம் செய்து கொண்டிருக்கிற காரணத்தால் ஒருவேளை ஆதி திராவிட மக்களுக்கு, பழங்குடி மக்களுக்கு தரப்படுகிற இந்தச் சலுகையை எதிர்க்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் வந்துவிடக் கூடும் என்பதால் இந்தக் கேள்வி எழுகிறது. எனவே, அவர்கள் இதைத் தீர்மானமாக்குகிற பிரச்சினையில் பேசினால் எல்லோரும் ஏகோபித்து இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றவர்கள் ஆவோம்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த 62-வது அரசியல் சட்டத் திருத்த மசோதவை ஆதரிக்கிறேன் என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லி விட்டேன். இது 50 பேர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மசோதா. ஆனால் இந்த 50 பேர்களை உருவாக்கக்கூடிய சமுதாயம் எப்படி இருக்கிறது? அந்தச் சமுதாயம் இன்றைக்கு கையேந்தி வாங்கிக் கொண்டிருந்தால் அதை எப்படி வளர்ச்சிப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியும் என்பதற்காகத்தான் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : 50 பேர்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலே மக்கள் பிரதிநிதித்துவ தத்துவ அடிப்படையில் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டதாகத்தான் அர்த்தம்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : இந்தத் தத்துவத்தில் நான் உடன்பாடு வைப்பது கிடையாது. ஏனென்றால் மக்கள் மன்றம்தானே பெரியது என்று நாம் சொல்கிறோம்? நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் நிக்லி அவர்கள் ஒரு வேளை நான் பல கோடி ரூபாய், பல லட்ச ரூபாய் வாங்கியவர்கள் எல்லாம் என்று சொன்னேனே அப்போதே எழுந்து பேசியிருப்பாரானால் அது விவகாரம் வேறு.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : தீர்மானத்தை ஒட்டிக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : இந்தத் தீர்மானத்தில் இல்லா விட்டாலும் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் வேறு ஏதாவது உரையில் பதில் சொல்லும்போது, அரசாங்கத்திலே எவ்வளவு கடன் வாங்கி இருக்கிறார்கள் இந்தப் பெரிய மனிதர்கள் என்று அவர்கள் பெயர்களைச் சொல்லி, இயக்குநரிடம் சொல்லி அதை யெல்லாம் பத்திரிகையிலே விளம்பரம் போட்டு நாட்டிற்குக் காட்ட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. நீங்கள் போடலாம்

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, அரசாங்கத்திடம் கடன் வாங்குவது என்பது அவர்களுடைய தொழில் நடத்துவதற்காகத்தான் கடன் வாங்குகிறார்கள். அரசாங்கம் அப்படி யாராவது முனைவர்களாக வந்து தொழில்

1990 சனவரி 19] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நடத்தினால் நாட்டில் தொழில் வளம் பெருகும் என்பதற்காக பல்வேறு நிறுவனங்கள் மூலமாக கடன்களைக் கொடுத்து அவர்களை ஊக்கப்படுத்துகிறது. அவர்கள் ஓரளவிற்கு தாங்களே முன்வந்தும் மற்றும் பங்குதாரர்களை சேர்த்துக் கொண்டும் அந்த முயற்சியில் இறங்குகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் Joint Sector என்றும் Associate Sector என்றும் கூட அரசாங்கத்தின் சார்பில் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டு நிதியுதவி தரப்படுகின்றன. அவர்களுடைய புகைப்படங்களை வெளியிடத் தேவையில்லை. அந்தத் தொழில்கள் தொடங்கப்படுகிற நேரத்திலேயே இன்னின்னார் கடன் வாங்கி இருக்கிறார்கள் — சிப்காட் மூலமாக, டிக் மூலமாக, இப்படி கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள், இதோடு கூட்டு சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது இந்த உலகத்திற்கே தெரிந்து விடுகிறது. ஒருவேளை நண்பர் பரண்டியன் அவர்கள் சொல்வதைப் போல அரசாங்கத்திடம் கடன் வாங்கிக் கொண்டு யாராவது ஏமாற்றியிருந்தால், பித்தலாட்டம் செய்திருந்தால் அவர்களுடைய புகைப்படங்களை வேண்டுமானால் பிரசுரிக்க அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. நல்ல காரியத்திற்காக கடன் வாங்கி அரசாங்கமும் அவர்களும் சேர்ந்து நடத்துகிற நல்ல காரியங்களை இன்றைக்கு நாம் விமர்சிக்கிற நேரத்திலே அது விகாரமாகி விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்த விளக்கத்தை அளிக்கிறேன். கடன் வாங்கி தவறு செய்பவர்கள் யாராவது இருந்தால் அவர்களுடைய படங்களைப் போட்டு இவர்களிடத்தில் எச்சரிக்கையாக இருங்கள் என்று நாட்டு மக்களுக்குக் கூட கூறலாம்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசியதில் ஒத்த கருத்தை உடையவனாக இருக்கிறேன். இதுவரையில் 17 ஆயிரம் பேர்கள் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொழில் தொடங்கினார்களா? 17 ஆயிரம் தொழில்கள் இருக்கின்றனவா என்பதைத் தெரிந்து அவைக்குத் தெரிவியுங்கள். இந்த மசோதாவை முழுமையாக ஆதரிக்கிறேன். நான் பேசிய கருத்துக்கள் அத்தனையும் பொதுவாகப் பேசியது தான். ஏனென்றால் நாளைக்குப் போய் பார்த்தால் 'உங்களுக்கு அரிசி கொடுக்கக் கூடாது' என்று சொன்னதாகச் சொல்வார்கள். நான் அதற்காகப் பயப்படவில்லை. அதனால் ஒன்று மில்லை. அதாவது அரிசனங்கள் என்று வருகிறபோதுதான் பேசுவார்கள். ஒரு இடத்திலும் அதை ஜாதிப் பிரச்சினையாக விடக்கூடாது. அதனால்தான் அதை நிறுத்தி விட்டேன். ஆகவே தீர்மானத்தை ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

11-25 மணி

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : மாண்புமிகு துணை சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கட்டத்திலே அரசியல் சட்டத் திருத்த மசோதாவை பிரேரேபித்த முதன் மந்திரியின் அந்தத் தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சியின் சார்பிலே, ஜனதா தள் சார்பிலே

(திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்) [1990 சனவரி 19]

நான் ஆதரித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வந்திருக்கிறேன். இதுவரையிலே அரசியல் கட்சிகளின் சார்பிலே பேசின கருத்துக்கள் எல்லாம், ஆதியிலேயிருந்து நம்முடைய நாட்டின் நிலைமை, அந்த இனத்திற்கு யார் யார், எந்த எந்தத் தலைவர்கள் எல்லாம் பாடுபட்டார்கள், எப்படி எப்படி அதை நிறைவேற்றினார்கள் என்பதைப் பற்றிய நல்ல கருத்துக்களை எல்லாம் சொன்னார்கள். அது ஏன் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. இத்தனை வருடங்கள் ஆச்சே, வெள்ளைக்காரன் காலத்திலும் சரி, நமக்குச் சுதந்திரம் வந்த காலத்திலும் சரி, இன்னும் அந்த நிலையிலேயே அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றியும் சில பேர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். இன்னும் அவர்கள் முன்னேறவில்லை என்ற கருத்தில்தான் நாம் இன்னும் அவர்களுக்கு அந்தச் சலுகையைக் கொடுக்கிறோம். காரணம் என்ன? நம்முடைய நாட்டில், இந்தச் சமூகம், எஸ்.சி.; எஸ்.டி. என்பதை ஒரு வழியாக மகாத்மா காந்தி அவர்கள் அரிஜன் என்று மாற்றினார்கள். ஏன் என்றால், சில பேர்களுடைய ஜாதியின் பெயரைக் கொச்சைப் படுத்திச் சொன்னால், கோபம் வரும். ஏன் என்னையே கூட, பார்ப்பான் என்று சொன்னால், ரொம்பவும் கோபம் வரும். பிராமணன் என்று சொன்னால், ரொம்பச் சந்தோஷம் படுவேன் இல்லையா, அது மாதிரி, அவர்களிடத்திலே போய், ஏன், பள்ளன், பறையன் என்று சொன்னால், கோபம் படுவான். எனவே அரிஜன் என்று சொன்னால் மொத்தமாப் போச்சு, தீர்ந்து போச்சு. அதனால் அவர்களுடைய பெயரை, முதன் முதலாக மாற்றினார்கள் காந்தி அவர்கள். 30 வருடமாக இந்தியா முழுவதும் சுற்றினார்கள். இந்தியா முழுவதும் இந்தத் தீண்டாமையை ஒழிப்பேன் என்று சுத்தினார், பாவம். அதிலே சூறைச்சல் இல்லை. அப்போது நாம் எல்லாம் ஒன்றாக இருந்தோம். இப்போது மாதிரி பாகிஸ்தான் பிரியவில்லை பங்களாதேஷ் பிரியவில்லை. எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்த காலத்திலே அவர்கள் சுற்றினார்கள். யாராவது கேட்டானா காந்தியைப் பற்றி. காந்திக்குப் படம் தான் வைக்கிறார்களே சுவீர சிலை தான் வைக்கிறார்களே தவிர, இன்னும் அதைக் கேட்கிறவன் நாட்டிலே ஒருவரும் இல்லை.

நாங்கள் ஒரு கட்சிதான் ஜகஜீவன்ராம் அவர்களை நிறுத்தினோம். இவர்களுக்கு ஒட்டுப் போட்டால், நாங்கள் அவரை பிரதம மந்திரியாகக் கொண்டுவருவோம் என்று சொன்னோமா இல்லையா, ஜனதா கட்சியிலே, இந்த ஹரிஜனங்களுக்கு, அவர் ஒரு ஆளுக்கு ஒட்டுப் போடுங்கள், பிரதமராக நிறுத்துவதற்கு அவர்களுக்குத் தகுதியிருக்கிறதா, இல்லையா பாருங்கள் என்று கேட்டோம். எந்த ஜாதிக்காரனாவது ஒட்டுப் போட்டனா? (குறுக்கீடுகள்). நான் கேட்கிறேன். (குறுக்கீடுகள்).

மா ஸ்பீகர் பேரவைத் துணைத் தலைவர் : யாராவது ஒருவர் பேசுங்கள்.

1990 சனவரி 19]

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் அவர்கள் சொல்கிற கருத்துக்கு உரிய மரியாதை அளித்துச் சொல்கிறேன். ஏன் என்றால், அவரோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையவன்தான், எப்போதும் பாசம் உடையவன்தான். ஜகஜீவன்ராம் அவர்களை ஜனதாக் கட்சி யினுடைய பாராளுமன்றக் கமிட்டியினுடைய தலைவராக, பார்லிமெண்டரி கமிட்டி இருக்கிறது அல்லவா, லெஜிஸ்லேச்சர் பார்ட்டி மாதிரி, பார்லிமெண்டரி பார்ட்டி, அதனுடைய தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஜனதாக் கட்சியிலே 1978-லே சொன்னபோது, அதை ஏற்று இருந்தாலும்கூட எவ்வளவோ சிறப்பாக இருந்திருக்கும். அது ஏற்கப்படவில்லை. அங்கேயே ஏற்கப்படவில்லை என்பதைச் சொல்கிறேன். எனவே ஜனதாக்கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இல்லை என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : மாண்புமிகு துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, ஏற்கனவே பார்லிமெண்டிலே, சட்டசபையிலே நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி நான் இங்கே சொல்ல முடியும். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சமூகத்திலே அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்களா இல்லையா என்றால், நம்முடைய கலைஞர் அவர்கள் ஒருவர்தான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் என்றால் அவர்களுடைய மகனுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்திலே கல்யாணம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். வேறு எவனாவது கல்யாணம் : பண்ணி இருக்கிறானா? நான் உங்களைக் கேட்கிறேன். இத்தனை பேர்களையும் கேட்கிறேன்.

அதுமட்டுமா, ஏன் பொதுத் தொகுதிக்குக் கொடுக்கணும், பொதுத் தொகுதியிலே போய், எவனாவது எஸ்.சி., எஸ்.டி. ஆட்களை நிறுத்து என்று சொன்னால், எந்தக் கட்சியும் நிறுத்துவது இல்லை. அவர் ஒருவர்தான் நம்முடைய கலைஞர் ஒருவர்தான் திருச்சியிலே லால்குடி யூனியனிலே ஒரு ஹரிஜனை நிறுத்தினார். எங்கள் யூனியன் சேர்மனாக நிறுத்தினார்கள் ஐயா. அவர்கள் தேற்றுப் போய்விட்டார்கள். காரணம் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், ஒருவரும் ஆதரிக்கவில்லை. சமூகத்திலே அவர்களைப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். இப்போது சமீபத்திலே நடந்தது. வெகு நாளைக்கு முன்பு அல்ல. நாம் மறந்துபோக முடியாது. அந்த லால்குடி யூனியனிலே, அவர்களுக்குத் தெரியும், இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதியிலே.....

திரு. இளம்வழி : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, லால்குடியிலே ஹரிஜன் ஒருவரை நிறுத்தினார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதுமட்டுமல்ல. பொதுத் தொகுதியிலே சி. டி. தண்டபாணி அவர்களையும், அண்மையிலே இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் மறைந்த ஆப்ரஹாம் அவர்களையும் நிறுத்தி வைத்தார்கள் என்பதை இந்த மன்றத் திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[1990 சனவரி 19]

திரு. கோ. வீரையன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். மாண்புமிகு உறுப்பினர் தீட்சிதர் அவர்கள் எந்தக் கட்சியிலேயும் நிறுத்தவில்லை என்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்ட காரணத்தினாலே, இப்போது குறிப்பிடவேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஊராட்சி மன்றத் தேர்தல் நடந்த காலத்திலே, எங்களுடைய கட்சிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட 4 ஒன்றியங்களில் தஞ்சை மாவட்டத்திலே நாங்கள் போட்டியிட்டதிலே—3 ஒன்றியங்களில் அரிசன வகுப்பைச் சேர்ந்த எங்களுடைய தோழர்களைத்தான் நிறுத்தினோம். நாகப்பட்டினம், கீவலூர், தலைஞாயிறு, ஆகிய இந்த மூன்றிலும். நாகப்பட்டினத்திலே நாங்கள் தோற்றோம். ஆனால் கீவலூர், தலைஞாயிறு ஒன்றியங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த எங்களுடைய தோழர்களை ஒன்றியச் சேர்மனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் இன்றைக்குப் பொறுப்பிலே இருக்கிறார்கள். அதேபோல் எங்களுடைய கட்சி ஒன்றாக இருந்த காலத்திலும், இன்று வரைக்கும் கோட்டூர் ஊராட்சி ஒன்றியம் என்பது—இன்றைக்கு டி.பி.எச். என்பவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய சார்பிலே அங்கே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர், அவர்களை நிறுத்தித்தான் சேர்மனாக ஆக்கியிருக்கிறோம். அவர்கள் இன்றைக்கு சேர்மனாக இருக்கிறார். இன்றைக்கு அல்ல. 1957-ஆம் ஆண்டிலே ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் உருவான காலத்திலிருந்து அன்றைக்கு மறைந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. எச். ஜி. முருகையன் அவர்கள் அந்த ஒன்றியத்தினுடைய சேர்மனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இன்றைக்கு அப்படி எந்த ஒரு கட்சியும் இல்லை என்று நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னது உண்மையல்ல, சரியல்ல, என்ற காரணத்திற்காக நான் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

11-30 மணி

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : சந்தோஷப்படுகிறேன். அப்படியிருந்தால், விளம்பரம் சரியில்லை என்று நினைக்கிறேன். விளம்பரப்படுத்தி இருந்தால் நானே அதை உறுதிப்படுத்தியிருப்பேன். ஆக இந்த முடிவு வந்தது. மத்தியிலே மறுபடியும் 10 வருடம் எக்ஸ்டன்ட்மெண்டியிருக்கிறார்களே, அதை 'யூனானிமஸ்' ஆக மறுப்பு இல்லாமல் அனுப்ப வேண்டுமென்று கலைஞர் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றித்தான் பேசுகிறோம் இப்போது. அதைப்பற்றி பேசுகிறபோது பல பிரச்சினைகள் எல்லாம் இப்போது உரிமைகளாக இருக்கின்றன. ஆங்கிலோ-இந்தியன் ஒருவர் நடுவிலே பேசினார். இந்த நாட்டிலே இப்போது 50-க்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் இருக்கிறார்களா இல்லையா? அவர்கள் வெளியே போய்விட்டார்களா? அதைப் பற்றி நாம் கணக்கு எடுக்கிறோமா, இல்லையா? அதைப் பற்றி கணக்கு எடுக்க வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை.

1990 சனவரி 19] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

நான் வரவேற்கிறேன். அவர் சொன்னார். இன்னும் முன்னேறவில்லை என்று சொன்னார்கள். நாம் சட்டசபையில் இருந்து தானா அவர்கள் முன்னேறவில்லை? மத்தியிலே இருந்து மாநிலம் வரைக்கும் அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்கு ஒத்துழைப்பு இல்லை என்பதற்குத் தான் நான் சொல்ல வந்தேன். முன்னேறுகிறார்களா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி இல்லை. ஜனதா கவர்ன்மெண்ட் பற்றி, காங்கிரஸ் கவர்ன்மெண்ட் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். ஏதோ நானும் அப்படித்தான் வந்தேன் அவர்களும் அப்படித்தான் வந்தார்கள். அவர்கள் இந்திரா காங்கிரஸ்காரர்களாகப் போய் விட்டார்கள். நாங்கள் ஜனதா, ஜனதா தள்-ஆகப் போய்விட்டோம். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். மொத்தத்தில் எல்லாம் ஒன்றுதான். ஆக இந்த உரிமைகள் வந்து அவர்களுக்கு இன்னமும் வழங்க முடியவில்லை. ஆங்காங்கே அரிசனங்களைப் பற்றி முன்னாலே சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு சலுகைகள் கொடுத்து இருக்கிறோம். அதை அவர்களால் சரியாக அனுபவிக்க முடியவில்லை. கிட்டத்தட்ட 100-ல் 90 பேர், என்ற அளவில், மத்திய சர்க்கார் எஸ். சி., எஸ். டி. இது இரண்டையும் சேர்த்து 20 பர்சென்ட்டிற்குப் பின்னால் 18 பர்சென்டாக மாற்றிவிடுகிறார்கள். நானும் தான் எஸ். சி. என்று சொல்லி எப்படியோ சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிவிடுகிறார்கள். நான் அதை 'பிராக்டிகலாக' நிரூபிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட சலுகைகளில் அவர்கள் ஏமாந்து போகிறார்கள். படிப்பிலிருந்து, வேலை வாய்ப்பிலிருந்து மற்ற எல்லா சலுகைகளையும் அவர்கள் அனுபவிக்க முடியாமல் மேல் வகுப்பினர் எடுத்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். மேல் வகுப்பு என்றால் நீங்கள் மட்டும் இல்லையா என்று கேட்க தீர்கள். நான் உட்பட சொல்கிறேன். ஆனால் எங்களால் அந்த மாதிரி சர்ட்டிபிகேட் வாங்க முடியாது. அவர்கள் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி வேலைக்குப் போகமுடியாமல் நாட்டில் நிலைமைகள் இருக்கின்றன. அதுமாதிரி சங்கடங்கள் இருக்கின்ற காரணத்தால் இந்த மாதிரி சட்டம் நிறைவேற்றுவது அவர்களுக்கு உரிமை கொடுப்பதாகும். சட்டத்தை மாற்றி சலுகைகள் எல்லாம் இப்போது நடக்கிறது. அது மாதிரி எஸ்.சி., எஸ்.டி.க்கு 10 வருடம் கூட நிரந்தரமாகக் கொடுங்கள். 40 வருடங்களாக முன்னேறாமல் எப்படி முன்னேறப் போகிறார்கள்? சுதந்திரம் கிடைத்து 42 ஆண்டுகளாயிற்று. நாங்களும் அவர்களுக்காகக் கேட்டிருந்தோம். ஆகவே அந்த விதமான சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதுபோல மாநிலத்திலும் சரி, அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகைகள் கொடுக்கப் பட்டாலும், அவர்கள் முன்னேற முடியாமல் இருப்பதற்கு இன்னும் இதர மக்களுக்கு(குறுக்கீடு) மற்ற கட்சிகளைச் சார்ந்தவர்கள் பேசினார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு நிமிடங்கள் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்? என்று பாருங்கள்.

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்] [1990 சனவரி 19]

எனக்குக் கொஞ்சம் கூட நிமிடங்கள் கொடுங்கள். அவர்கள் சொன்னார்கள். காந்தியிலிருந்து, அம்பேத்காரிலிருந்து, காமராஜரிலிருந்து என்று சொல்லிவிட்டு அண்ணாதுரையை விட்டு விட்டார்கள். எல்லா தலைவர்களும் முதலில் அரிசனங்களை முன்னேற்றுகிறோம் என்று சொன்னால் தான், அது ஒரு நாகரிகமாக இருக்கிறது என்று நினைக்கிறார்கள். வேறு ஒன்றும் செல்லமுடியாது. யார் என்ன செய்தார்கள்? என்று சொல்கிற போது காந்தி தான் 1930ஆம் வருடத்தில் கொண்டு வந்த சலுகைதான் ராஜகோபாலாச்சாரி காலத்தில் மதுரை கோவிலில் அரிசனங்கள் ஆலயப் பிரவேசம் என்பது. மதுரை கோவிலில் வைத்தியநாத ஐயர் அரிசனங்களைக் கொண்டு வந்து விட்டார்களா, இல்லையா? இப்போது நாம் டிரஸ்டிகளைப் போட்டால், 5 டிரஸ்டிகளைப் போட்டால் ஒரு அரிசன டிரஸ்டியைப் போடு என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறோம். இப்போது எல்லா மட்டத்திலேயும், நாட்டிலே நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகளிலே அவர்களை சேர்த்துப் போடுகிறோம். ரயிலில் போனால் ஒன்றாக இருக்கிறோம். பஸ்ஸில் போனால் ஒன்றாக இருக்கிறோம். ஹோட்டலுக்கு ஒன்றாகப் போகிறோம். நடந்து போனாலும் ஒன்றாகப் போகிறோம். ஆனால் வீட்டிற்குள்ளே வரும்போது அங்கே பிரிந்து போகிறோம். எத்தனை கல்யாணங்கள் பண்ணியிருக்கிறோம். கூட்டுக் கல்யாணங்கள். இரண்டு பேரும் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டால் சலுகை என்று வைத்திருக்கிறோம். எத்தனை கலப்புத் திருமணங்களுக்கு சலுகை வருகிறது? வேறு எந்த ஜாதியிலாவது போய் கலப்புத் திருமணம் பண்ணிக்கொள் என்றால், பண்ணிக் கொள்ள மாட்டேன் என்கிறான்.

11-35 மணி

எஸ்.சி., எஸ்.டி.யைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால் திருமணம் பண்ணிக்கொள்ள வர மாட்டேன் என்கிறார்கள். சலுகைகள் கொடுத்தாலும் நடக்க மாட்டேன் என்கிறது. இது மாதிரி அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்காக நாமெல்லாம் சேர்ந்து நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லி அவர்களை எப்படி எப்படியெல்லாம் முன்னேற்றுவது என்று பார்க்க வேண்டும். கலப்புத் திருமணம் செய்வதற்கு ஆதரவு அளிப்பதா அல்லது நல்ல வேலைகளைக் கொடுப்பதா என்று பார்த்து செய்ய வேண்டும். நம்மோடு நெருங்கிப் பழகுவதற்குரிய அளவிலே அவர்களைக் கொண்டு வர இன்னும் முடியவில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமைதான் இருக்கிறது. எங்களுடைய ஸ்ரீரங்கம் முனிசிபாலிட்டியிலே கூட 9 அரிசனங்கள் வேகன்சி அப்படியே தான் இருக்கிறது. முன்னேற்றவே முடியவில்லை. எனவே இந்த நல்ல காரியத்தை செய்யும் வகையில் மத்திய அரசாங்கம் 10 வருடம் நீடித்துத் தந்திருப்பதை ஏற்று நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள்

1990 சனவரி 19] [திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

இந்தச் சலுகையை நாமும் துரிதமாகத் தரவேண்டுமென்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதிலே எல்லோரும் சேர்ந்து, வித்தியாசம் பார்க்காமல், நினைக்காமல் ஏகமனதாக நிறைவேற்ற வேண்டும், பாஸ் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லி, ஏகமனதாக இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும்படியாக உங்களையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு நான் விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. பி. வி. இராஜேந்திரன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஜனதா தளக் கட்சியினுடைய தலைவர் மாண்புமிகு தீட்சிதர் அவர்கள் இந்த ரேட்டிபிகேஷனை ஆதரித்துச் சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலமாக சமுதாய மாறுதல்கள் வரும் என்று சொல்லுகிற அதே நேரத்தில் மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களை அழைத்து வந்து, கடந்த ஆண்டு, நீங்கள் அமர்ந்திருக்கிற அந்த நாத்காலியில் அமரச் செய்தபோது, 'எங்களுடைய கிருஷ்ண பரமாத்மா உதித்த யாதவ குலத்திலே பிறந்த உங்களை வாழ்த்துகிறேன்' என்று சொன்னார். இப்படி குல மாறுதல்கள் சமுதாயத்திலே இருந்துகொண்டிருக்கும் போது வெறும் சட்டங்களை மட்டும் அவர் வாயால் ஆதரிப்பதில் மாபேரும் சமுதாயப் புரட்சிகள் நிகழ்ந்துவிடாது என்பதையும் இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பாராளுமன்றத்திலே ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட அரசமைப்புச் சட்டத்தினுடைய 62-வது திருத்தச் சட்டம், இந்த அவையினுடைய ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களால் முன் மொழியப்பெற்ற அந்தத் தீர்மானத்தை இந்திய யூனியன் முஸ்லீம் லீக்கின் சார்பாக நான் முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன்.

பொதுவாக இந்தத் திருத்தச் சட்டம் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில், அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இன்னும் பத்தாண்டு களுக்கு இட ஒதுக்கீடு கொடுக்க வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தில் முனைப்போடு செயல்பட்டு, தேசிய முன்னணி ஆட்சி, ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டவுடன் முதல் சட்டமாக இதனை நிறைவேற்றி, எல்லாக் சட்டமன்றங்களுக்கும் அனுப்பக்கூடிய ஒரு சட்டமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய இட ஒதுக்கீடு குறித்து சட்டமாக அமைந்திருப்பதை நான் பாராட்டி, அதற்காக முனைப்போடு செயல்பட்டு, ஒரு அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தை பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றிய தேசிய முன்னணியினுடைய ஆட்சியையும் மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திரு. வி. பி. சிங் அவர்களையும் நான் பாராட்டுவது என்னுடைய கடமை என்பதோடு, இந்தக் கூட்டத் தொடரின்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 சனவரி 19]

முதல் நாளிலேயே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து நாம் விவாதம் நடத்துவதற்கு முந்தியே இந்தத் திருத்தச் சட்டத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதனை இந்த அவையினுடைய ஒப்புதலுக்காக வைத்திருப்பதற்காக, நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும் இந்த அரசையும் பாராட்டுகிறேன்.

பொதுவாக இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில், இத்தகைய சட்டங்களில், அது நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் முனைப்புக் காட்டுவது விந்தையானதும் அல்ல, ஆச்சரியத்திற்கு உரியதும் அல்ல. ஏனென்றால் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அரசு, தந்தை பெரியார் அவர்கள் சமுதாயத்தில் உருவாக்கிய உணர்வுகளை மனத்தில் தேக்கி, அவர்களுடைய எண்ணங்கள் எல்லாம், எல்லா மனித உள்ளங்களில் இடம் பெற வேண்டும் என்ற கருத்தோடு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த அரசு இதற்கு முன்னுரிமை வழங்கி இருப்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் இத்தகைய சட்டத் திருத்தங்கள் தேவை. மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய உறுப்பினர் வசந்த் சாத்தே அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே பேசியிருக்கிறார்கள். இன்னும் 500 ஆண்டுகளுக்கு இந்த இட ஒதுக்கீடு நீடிக்கப்பட்டாலும் சமுதாயத்தில் இன்றைக்கு இடம் பெற்று விட்ட ஏற்றத்தாழ்வு மாறாது. அப்படி மாற வேண்டுமானால் நம்முடைய எண்ணங்களிலே உள்ளங்களிலே சமத்துவ உணர்வுகள் நிலை பெற வேண்டும். சட்டப் புத்தகங்களிலே நாம் இன்றைக்கு திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதைவிட மனித எண்ணங்களிலே திருத்தங்கள் கொண்டு வர வேண்டும். அந்தத் திருத்தங்கள் எல்லாம் நம்முடைய உள்ளங்களிலே இடம் பெற வேண்டும்.

11-40 மணி

அப்படி இடம் பெறவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தன்னுடைய நீண்ட ஆயுளிலே இதற்காகப் பெரும் பகுதியைச் செலவழித்து சமூக நீதியின் அடிப்படையிலே சமத்துவம் நம்முடைய சமுதாயத்தில், நம்முடைய மரபுக்கு ஏற்ப உள்ளங்களில் எழுதப்பட்டால்தான் சமுதாயத்தில் இன்றைக்கு இருக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வுகள், தீண்டுதல், தீண்டாமை என்கின்ற நிலைகள் எல்லாம் மாறும் என்பதற்காக அவர்கள் பாடுபட்டார்கள். நாங்கள் விரும்புவது அண்ணாவினுடைய கருத்துக்களும், பெரியாருடைய கருத்துக்களும் பொதுவான கருத்துக்கள். எனவே அந்தக் கருத்துக்களுக்கு நாம் முன்னுரிமை வழங்க வேண்டும். சட்டப் புத்தகங்களிலே எழுதப்படுகிற இந்தத் திருத்தங்கள் எல்லாம்

1990 சனவரி 19] [திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

படித்தவர்கள் படித்துப் பார்க்கலாம் அல்லது இதைப்பற்றி நினைப்பவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கலாம். ஆனால் படிக்காத பாமர மக்கள், கிராமங்களிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் எல்லாம் பெரியாருடைய கருத்துக்களை அதுவும் தீண்டாமை, சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற அநீதிகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் இவைகளைக் குறித்து ஆணித்தரமாக பல ஆண்டுக் காலமாக பெரியார் பரப்பிய கருத்துக்களும் அதற்கு பேரறிஞர் அண்ணா போன்றவர்கள் இந்த மாநிலத்தில் மட்டும் அல்ல அவர்கள் மாநிலங்கள் அவையில் இடம் பெற்று பேசிய பேச்சுக்கள் அடிப்படையிலும் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் பாட புத்தகங்களிலேயும் இடம் பெற வேண்டும். நம்மிடையே இருக்கக்கூடிய இந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் மாற வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்முடைய உள்ளங்களில் இடம் பெற வேண்டும். இன்றைக்கு நாம் பார்க்கிறோம். இன்றைக்குக் கூட நம்முடைய நாட்டிலே தந்தை பெரியார் பிறந்த இந்த நாட்டில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வாழ்ந்த இந்த நாட்டில், பெரும் தலைவர் காம்ராஜர் போன்றவர்கள் எல்லாம் சமுதாயத்தினுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்ட வேண்டும் என்று பரபூட்டி இந்த நாட்டில் இன்றைக்குக்கூட காலனிகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. காலனி ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்பட்ட வேண்டும் என்று நாம் குரல் கொடுத்து நம்முடைய நாட்டிற்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்குக்கூட காலனிகள் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு இழி நிலை நம்முடைய எல்லா கிராமங்களிலும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு உரிய மரியாதை கொடுக்கப்பட வேண்டும் ஆண்டாண்டுக் காலமாக அநியாயத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்திற்கு நீதி வழங்கப்பட வேண்டும். அவர்களும் சமன் நிலையில் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த திருத்தச் சட்டங்கள். ஆனால் இன்றைக்குக் கூட நாம் காலனிகளை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். அவர்களையும் மற்ற சமுதாய மக்களோடு வாழ்வதற்கான ஏற்பாடுகளை நாம் செய்வதற்குக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். இன்றைக்கு சில சிக்கல்கள் வரலாம், சில எதிர்ப்புகள் வரலாம். ஆனால் குறைந்தபட்சம் அரசு உருவாக்குகிற அவர்களுடைய குடியிருப்புகளையாவது ஊரிலிருந்து தூரத்திலே கட்டி, அவர்களை தனிமைப்படுத்தி அதை காலனி என்ற சொல்லாலே சொல்லக்கூடிய இந்த இழி நிலை என்று வரையிலே மாற்றப்படாதோ—சட்டங்கள் மாறலாம், திருத்தங்கள் வரலாம். ஆனால் சமுதாய எண்ணத்தில் திருத்தம் வராது. நம்முடைய சமுதாய வாழ்விலே மாற்றங்கள் வராது. அந்த மாற்றங்கள் வரவேண்டுமானால் அவர்களும் சமமாக நம்முடைய பேட்டைகளிலே—எல்லா மக்களும் வாழ்கின்ற பேட்டைகளிலே—அவர்களும் வாழக்கூடிய வகையில் திருத்தங்கள் என்றைக்கு வருகிறதோ அன்று வரையிலே இவர்களுக்கு இந்த இட ஒதுக்கீடு திருத்தச் சட்டங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும். சமுதாயத்திலே ஒரு மாறுதலும் ஏற்படாது என்பதை மட்டும் நாம் திண்ணமாக நம்முடைய எண்ணத்தில் பதிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைக்குக் கூட நாம்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 சனவரி 19]

பார்க்கிறோம். சம பந்திகளை நடத்துகிறோம். ஆனால் சம பந்திகளை நடத்தும்போது அதிலே இருக்கின்ற நோக்கம் படிப்படியாக சமுதாயத்தில் ஊடுறுவ வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சிகளை நாம் எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எனவே தான் இந்தத் சட்டம் இன்னும் 500 ஆண்டுகள் நீடித்தாலும் அது சமுதாயத்தில் எந்தவிதமான மாற்றத்தையும் கொண்டுவர முடியாது என்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இப்போது வந்திருக்கின்ற நம்முடைய சட்டமன்றத்தேர்தல்களிலே ஏற்கனவே பெற்றிருக்கின்ற இட ஒதுக்கீட்டைப் பெற்றிடும் வகையில் முனைப்போடு செயல்பட்டு விரைவாக தேவையான சட்டமன்றங்கள் இதற்கான ரேட்டிபிகேஷன் அனுமதியை வழங்க வேண்டும். இது விரைந்து செய்யப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை செய்து முடித்தால்தான் அண்மையில் நடைபெற இருக்கிற சட்டமன்றத்தேர்தல்களிலே அவர்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு செய்ய முடியும். ஆனால் அதே நேரத்தில் பல ஆண்டுக் காலமாக நம்முடைய தொகுதி நிர்ணயக் குழு என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரே தொகுதியிலே, சில தொகுதியிலேதான் அரிஜனங்கள் போட்டியிடவேண்டும் என்று இருப்பது மாற்றப்பட வேண்டும்.

11-45 மணி

மாறி மாறி அவர்களுக்கு தொகுதிகள் அளிக்கப் படுகின்ற வகையில் அரிஜன மக்கள் மற்ற தொகுதிகளிலும் போட்டியிட்டு—அரிஜனங்கள் வெற்றி பெறும்போது, அவர்களுடைய எம். எல். ஏ.-க்கள் அரிஜனங்கள் என்று ஒரே தொகுதியில் சொல்லிக் கொண்டு இருக்காமல்—நம்முடைய மாநிலத்திலே கூட பல தொகுதிகளிலே அரிஜன எம். எல். ஏ.-க்கள் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் மற்றவர்கள் எல்லாம் சொல்லக்கூடிய வகையில் அந்தத் தொகுதிகளை மாற்றியமைக்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்து 10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டது, டி-லிமிட்டேஷன் கமிஷன் என்னவானது என்று தெரியவில்லை. செய்யப்படவேண்டும். அது கான்ஸ்டிடியூஷனல் ரிக்குயர்மென்ட். அது அரசமைப்புச் சட்டப்படி செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இதுவரையிலேயும் செய்யவில்லை. எனவே, அவர்களுடைய பிரதிநிதித்துவம் எல்லா இடங்களிலும் பரிணமிக்கக்கூடிய வகையிலே அந்தத் தொகுதி நிர்ணயக்குழுவை உடனே ஏற்படுத்தி, இப்போது இருக்கிற தொகுதிகள்தான் உடலை. அவர்கள் கணிசமாக இருக்கிற தொகுதிகளில்தான் அவர்கள் வரவேண்டும் என்ற நியதியைக்கூட ஒரு அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாக மாறி, மாறி, தொகுதிகள் அமையவேண்டும்.

[1990 சனவரி 19] [திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

ஏனென்றால் ரிசர்வேஷன் செய்யப்படும்போது அரிஜனங்கள் தான் வரமுடியும். அரிஜனங்கள் வரமுடியும் என்ற அந்த விதி இருக்கும்போது நம்முடைய நோக்கம் எந்தத் தொகுதியிலே அதிகமான அரிஜனங்கள் இருக்கிறார்களோ அந்தத் தொகுதி தான் நியமிக்கப்படவேண்டும் என்பதை விடுத்து, மாறி, மாறி அவர்களுக்கு வரக்கூடிய தொகுதிகளை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கே கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள், பொதுத் தொகுதியிலே கூட போட்டியிட்டு நம்முடைய தாழ்த்தப்பட்ட சகோதரர்கள் இன்றைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று. அதிலும் ஒரிஸ்ஸா போன்ற ஒரு மாநிலத்திலே, அந்தக் குறிப்புதனை நான் பார்த்தேன். பொதுத் தொகுதியிலே போட்டியிட்டு தேசிய முன்னணியின் கார்பாக ஜனதா தள-ன்னுடைய இரண்டு உறுப்பினர்கள் பொதுத் தொகுதியிலே போட்டியிட்டு ஒரிஸ்ஸா மாநிலத்திலிருந்து-எந்த மாநிலத்திலே அரிஜனங்களுக்கு விரோதமாக அதிகமான எண்ணங்கள் வேருன்றியிருக்கின்றதோ, அந்த மாநிலத்திலேயிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அங்கே இருக்கிற மக்கள் எல்லாம் அவரைத்தான் புரராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் என்று அணுகவேண்டியிருக்கிறது. அதிலேதான் இருக்கிறது முக்கியமான விஷயம். இரண்டு பேர் புரராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக வருவது முக்கியமானது அல்ல. மற்ற மக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்று சொல்லப்படக் கூடியவர்களிடத்திலே அவர்கள் சலுகைகளை நாடி அங்கு சென்று அவர்களை அணுகவேண்டும் என்பதுதான் மிக முக்கியமானது. எனவே நம்முடைய அணுகுமுறைகள் மாறவேண்டும். நம்முடைய உள்ளங்களிலே இருக்கக்கூடிய உணர்வுகள் மாறவேண்டும். அங்கு, அந்த உணர்வுகள் மாறவேண்டும் என்று சொன்னால் இந்த அரசை நான் கேட்டுக்கொள்வது, தந்தை பெரியாருடைய அந்த உணர்வுகள் தமிழகத்திலே நீக்கமற நிறைந்து இருக்க வேண்டும். அந்த உணர்வு இன்றைக்குக் குறைந்து வருகிறது, அந்த உணர்வைக் காப்பாற்றுவதுதான், நாம் ஒரு ஆட்சியாளர் என்ற முறையிலே மட்டுமல்ல, தந்தை பெரியாரை ஏற்றுக் கொண்ட தமிழகத்தினுடைய தலையாய கடமை என்ற முறையில், தந்தை பெரியார் உணர்த்திய அந்த உணர்வுகள் பெருந்தலைவர் காமராஜர் போன்றவர்கள் உணர்த்திய அந்த உணர்வுகள், நம்முடைய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எந்த உணர்வை ஊட்டினார்களோ, அந்த உணர்வை நம் தமிழகத்தில் எல்லா சமுதாய மக்களிடையேயும் நிலைநிறுத்துவதற்கு முயற்சி செய்தால்தான் இந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் பயன்படுமே ஒழிய இல்லாவிட்டால் புஸ்தகத்தினுடைய அலங்காரங்களாக, வாக்கியங்களாக, வாசகங்களாகத்தான் இருக்கமுடியும். எனவே, அவற்றை புஸ்தகத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் நமது உள்ளங்களிலும், எண்ணங்களிலும் ஏற்படுத்தும் வகையில் தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா போன்றவர்களுடைய பெருநோக்கு,

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 சனவரி 19]

பொது நோக்கு எல்லா மக்களும் சமம் என்ற நோக்கு, இந்த நாட்டிலே, பரவுவதற்காக எத்தகைய தியாகங்களைச் செய்தாவது, ஆட்சி இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அனைத்து பற்றிக் கவலைப்படாமல் பெரியாருடைய எண்ணங்கள், இந்த நாட்டிலே நிலை பெறவேண்டும் என்பதற்காக இந்த அரசு தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் அனைவரும் அதற்காக அர்ப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் தந்தை பெரியாரைக் குறிப்பிடும்போது, அதே நேரத்தில் நம்முடைய பெருந்தலைவர் காமராஜை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். நமக்கு சில பொதுத் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணங்கள் நாட்டு மக்களுடைய உள்ளங்களிலே இடம் பெற்றால் நமக்கு இதிலே வெற்றி கிடைக்கும். எனவே, இதைச் சொல்லி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதை முனைப்போடு, முன்னுரிமை வழங்கி இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தைக்கொண்டு வந்ததற்காக தமிழக மக்களின் சார்பாக அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்து, பாராளுமன்றத்திலும் இதை உடனே நிறைவேற்றித் தந்த மாண்புமிகு பாரதப் பிரதமர் திரு. வி.பி. சிங் அவர்களுக்கும் அவருடைய அரசிற்கும் தமிழக அரசிற்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்து அமர்கிறேன், நன்றி.

*திரு. சோ. அழகர்சாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பாராளுமன்றத்திலே ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தினுடைய 62-வது திருத்தத்தை நம்முடைய அனுமதிக்காக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானத்தை முழுமனதோடு ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன் வருகிறேன். அரசியல் சட்டத்திலே முதலாவதாக 15 ஆண்டுகள் வரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மலைஜாதி மக்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு சம்பந்தமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆரம்ப காலத்திலே நம்முடைய தலைவர்கள், அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்குகிறபோது 15 ஆண்டுகளிலே சமுதாயத்திலே ஓரளவு ஏற்றத்தாழ்வுகள் எல்லாம் நீங்கி சமத்துவமான நிலை ஏற்பட்டு விடலாம் என்று நம்பியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் ஒரு 15 ஆண்டுக் காலம் நீட்டிக்கப்பட்ட பின்னாலும்கூட அந்த எண்ணங்கள், அந்த நிலை நாட்டிலே ஏற்படாததன் காரணமாக மீண்டும் ஒரு 10 ஆண்டுக் காலம் என்று இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி இப்போது அந்த உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1990 சனவரி 19] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

11-50 மணி

அதுவும் போதாமல் இன்றைக்கு 4-வது தடவையாக 10 ஆண்டுக் காலம் நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடஒதுக்கீடு மேலும் 10 ஆண்டுக் காலம் இருந்தால்தான் இனி ஓரளவுக்கு சமத்துவமான நிலைக்கு இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு இடத்தை அவர்களால் உண்டு பண்ணக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும் என்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இன்னும் 10 ஆண்டு காலம் கடந்தபின் கூட இந்த சமத்துவம் வந்து விடுமா, அதற்கு வேண்டிய அஸ்திவாரங்கள், வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் நாட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கிறதா? என்பதைப்பற்றி எல்லாம் இங்குள்ள அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த அத்தனை பேரும் மிக ஆழந்து பரிசீலிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏன் என்றால் இன்றைக்கு சமுதாயத்திலே சம அந்தஸ்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. இன்றைக்கு பல தொழில்களை அநேகர் தொடங்குகிறார்கள். ஆனால், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், மலைவாழ் மக்கள் சொந்தமாகத் தொழில் தொடங்க வாய்ப்பில்லாத காரணத்தால் யாரிடத்திலாவது அவர்கள் அண்டிப் பிழைக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். விவசாயத் தொழிலாளியாக இருந்தால் அந்த நிலச் சொந்தக்காரரை அண்டிப் பிழைக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கு சுயமான தொழில் செய்ய வாய்ப்பு கிடையாது. இங்கே பேசும்போது பல தலைவர்கள் சொன்னார்கள், தொழில்தொடங்குவது என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு வேண்டிய கடன், ஏனைய வசதிகள் தேவை. இன்றைக்கு யாராவது ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவர் 20 பேர் 30 பேர் வேலை செய்யக்கூடிய தொழில்தொடங்க வேண்டும் என்று சொன்னால்கூட அதற்கு வேண்டிய கடனை, ஏனைய வசதிகளை அவர்கள் பெறமுடியாத நிலை இன்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

மலைவாழ் மக்களை எடுத்துக்கொண்டால் மலையில் இன்றைக்கும் அவர்கள் யாருக்காவது ஒருவருக்கு கொத்தடிமைகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த நாட்டில் சுதந்திரமாக, சமத்துவமாக ஏனைய மக்களோடு தாழ்த்தப்பட்ட, மலைவாழ் மக்கள் வரவேண்டும் என்று சொன்னால் அதற்கு விசேஷமாக ஒரு கடுமையான முயற்சியை நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து செய்தால்தான் சமத்துவ நிலையை ஏற்படுத்த முடியும். ஆகவே, நாம் பலவிதமான சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தாலும்கூட கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய தாழ்த்தப்பட்ட மலைவாழ் மக்கள் சொந்தமாக, சுயமாக வாழ்க்கையை நடத்த முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அதற்காக சீரான நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்து உபரி நிலத்தை அரசின மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் அவர்கள் சுயமாக தொழில் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்ற முறை

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1990 சனவரி 19]

யில் அதற்கு வேண்டிய காரியத்தை துரிதமாக நாம் அத்தனை பேரும் செய்வதற்கு முனைப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் ஒரு 10 ஆண்டுக் காலத்திற்கு இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு, மலைவாழ் மக்களுக்கு சலுகைகள் கிடைக்கக்கூடிய திருத்தத்தை முழு மனதோடு ஆதரித்து இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

திரு. பி. என். வல்லரசு: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று அவை முன்பு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களால்கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கின்ற இந்தத்தீர்மானத்தை நான் சார்ந்து இருக்கின்ற அகில இந்திய பார்வாட்டு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்கக்கூடியிருக்கிறேன். அதைப் போல இந்த 62-வது அரசமைப்புச் சட்ட திருத்த மசோதா பாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றி அரிசன மக்கள் மற்றும் பழங்குடி மக்களுக்கான சலுகையை மேலும் 10 ஆண்டுக் காலம் நீட்டித்துக் கொடுத்த பாரதப் பிரதமர் பெருமதிப்பிற்குரிய வி.பி. சிங் அவர்களையும், தேசிய முன்னணி அரசையும் நான் பாராட்டக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் சார்ந்திருக்கின்ற அகில இந்திய பார்வாட்டு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் பாராட்டுகின்ற இந்த நேரத்தில் அதன் தலைவராகத் திகழ்ந்த பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் அரிசன மக்களுக்கு எத்தகைய உதவிட்டைப் புரிந்தார்கள் என்பதை நான் நினைவு கூறக்கூடமைப் பட்டிருக்கிறேன். தேசியத் தலைவர் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் அன்று இராஜாஜி அவர்கள் தமிழக முதலமைச்சராக இருந்த நேரத்தில் அரிசனங்கள் அனைவரும் ஆலயங்களுக்குள் செல்லலாம் என்ற வகையில் ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம் ஒன்றை நிறைவேற்றினார்கள். ஆனால் அது சட்ட அளவிலே இருந்தாலே அது அங்கே உயிர்பெற முடியாத நிலையில் அரிசன மக்கள் எல்லாம் ஆலயங்களுக்குள் செல்லுகின்ற ஒரு நிலை ஏற்படாமல் இருந்தது. ஆனால் தென் பாண்டி மண்டலத்தில் தேவர் திருமகனார் அவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கான அரிசனப் பெருமக்களை மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அதன் பின்புதான் அரிசன மக்கள் ஆலயங்களுக்குள் செல்லலாம் என்ற ஒரு நிலை தென் பாண்டி மண்டலத்தில் ஏற்பட்டது என்றால் அது மிகையாகாது. அந்த அளவுக்கு மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலுக்கு பல்லாயிரக் கணக்கான அரிசன பெருமக்களை அழைத்துச் சென்ற முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் நமது மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கவனத்தை ஈர்த்தார்கள். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்களுடைய இத்தகைய செயலைப் பாராட்டினார்கள் என்று நாம் அறிய முடிகிறது.

1990 சனவரி 19]

[திரு. பி. எஸ். வல்லரசு]

அது மட்டும் அல்லாமல் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத்தேவர் அவர்களுக்கு 33½ கிராமங்கள் சொந்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருக்கின்ற அந்த 33½ கிராமங்களையும் யாருக்கு அவர் வழங்கினார் என்றால் அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த ஏழை எளிய அரிசன மக்களுக்குத் தான் அந்த 33½ கிராமங்களை வழங்கினார்கள் என்று இன்று நாம் கண்கூடாகப் புரிந்துகொண்டு இருக்கிறோம்.

11-55 மணி

அந்த அளவிற்கு, தனக்குச் சொந்தான நிலத்தைக்கூட ஏழையெளிய அரிஜன மக்களுக்கு பகிர்ந்து அளித்தார் என்கின்ற வரலாறு இன்றும் கண் முன்னே நின்று கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவருடைய காலத்தில் 'இரட்டைத் தொகுதி' என்கின்ற தேர்தல் முறை இருந்தது. இந்த இரட்டைத் தொகுதி தேர்தல் முறையில் கூட, பொதுத் தொகுதியில் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவரும் அவருக்கு இணையாக அங்கே, தனித் தொகுதியில் ஒரு அரிஜனப் பெருமகனையும் நிறுத்தி வெற்றி பெறச் செய்தார்கள் என்கின்ற நிகழ்வையெல்லாம் நாம் மறந்துவிட முடியாது. அந்த அளவிற்கு, அப்படிப்பட்ட பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் உருவாக்கித் தந்த இந்த அகில இந்திய பார்வேட் பிளாக் கட்சியின் சார்பில் இந்தத் தீர்மானத்தை வரவேற்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தை வரவேற்றுப் பேசுகின்ற நேரத்தில் இதிலுள்ள சில குறைபாடுகளையும் நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றைய தினம் ஒரு தனித் தொகுதி இருக்கிறது என்றால், அது சட்டமன்றத் தொகுதியாக இருந்தாலும் சரி நாடாளுமன்றத் தொகுதியாக இருந்தாலும் சரி, தனித் தொகுதியானது 10 வருடம், 15 வருடம் என்று ஒரு தொகுதியே தொடர்ந்து நீடிக்கின்ற நிலை இருக்கிறது. ஒரு தொகுதி இருக்கிறது என்றால் அந்தத் தொகுதி தொடர்ந்து 15 வருட காலம் தனித் தொகுதியாக இருக்குமேயானால், அந்தத் தொகுதியிலே இருக்கின்ற பிற சமுதாய மக்கள் விரக்தி அடைகின்ற நிலை இருக்கின்ற காரணத்தினால் 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறை என்கின்ற அளவிற்கு அந்தத் தொகுதியை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொடர்ந்து 15 வருட காலம் ஒரே தொகுதியே தனித் தொகுதியாக இரப்பதை விட பக்கத்திலே இருக்கிற, அதற்குப் பக்கத்திலே இரக்கிற, எந்தத் தொகுதிலே அரிஜனப் பெருமக்கள் அதிகமாக வாழ்கின்றார்களோ அந்தத் தொகுதிக்கு, அடுத்த 5 வருடத்திற்கு அதற்கு அடுத்த 5 வருடத்திற்கு என்று மாறுதல் செய்கின்ற நிலையை மாண்புமிகு தமிழக முத்ல்வர் அவர்களும் தமிழக அரசும், மத்திய அரசுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. பி. என். வல்லரசு]

[1990 சனவரி 19]

இன்றைய தினம் தமிழகத்திலே 39 பாராளுமன்றத் தொகுதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிற மாநிலங்களில் இருக்கின்ற மக்கள் தொகையையும் நமது தமிழகத்திலே இருக்கின்ற மக்கள் தொகை எண்ணிக்கையையும், வாக்காளர்களுடைய எண்ணிக்கையையும் நாம் எண்ணிப்பார்க்கின்ற நேரத்தில் இங்கே நமக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற 39 பாராளுமன்றத் தொகுதியினுடைய எண்ணிக்கை குறைவு என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. இன்றைய தினம், மற்ற மாநிலங்களிலேயெல்லாம் ஒரு பாராளுமன்றத் தொகுதிக்கு உட்பட்டு 7 சட்டசபை உறுப்பினர்கள் இருக்கின்ற நிலை இருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு இருக்கின்ற காரணத்தினால் நமது தமிழகத்திலே இருக்கின்ற வாக்காளர்களுடைய எண்ணிக்கை, மக்கள் தொகை எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இன்னும் நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற பாராளுமன்றத் தொகுதியினுடைய எண்ணிக்கையைக் கூட்டி அமைப்பதற்கு நமது தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் தமிழக அரசும் அதற்கு முனைந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் சார்ந்து இருக்கின்ற அகில இந்திய பார்வாட்டு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்று அமர்கிறேன், வணக்கம்.

*Thiru OSCAR C. NIGLI : Hon. Deputy Speaker, Sir, I shall take this opportunity mainly to speak on the Constitution (62nd Amendment) Act which covers not only Scheduled Castes and Scheduled Tribes but also the Anglo-Indian Community. As a representative of that community, I think it is my duty to welcome this Act which extends the reservation for another ten years. The National Front Government at the Centre has to be applauded for having made this as one of the very first Bills which it had brought forth in both Houses of the Parliament. At the same time, here, the DMK Government has also made it mandatory to ratify the measure.

In this context, I would just make a mention about a small confusion that has taken place with regard to the reservation policy. Recently, there has been a spate of anti-reservation agitations in North India. This was because of a confusion created by a statement made by the former Prime Minister, Hon. Thiru Rajiv Gandhi. During the Election period, he had made a statement that reservation for jobs for Scheduled Castes and Scheduled Tribes would be carried on for the next ten years. But in reality, what he meant was that the reservations in Legislatures and the Parliament for the Scheduled Castes and the Scheduled Tribes and the Anglo-Indians would be carried on for the next ten years. It is so because job-reservation for Scheduled Castes and Scheduled Tribes has no time-limit. It goes on until such time the Government so desires that it is no longer necessary to have job-reservation. Until that time, it will go on. The statement has created a kind of confusion in the minds of some people that the Bill is for job-reservations for scheduled Castes, Scheduled Tribes and Anglo-Indians.

1990 சனவரி 19]

THIRU M. SUNDARADOSS: There has been no ambiguity at all. What was the ambiguity which the former Prime Minister of India created? The hon. Member has to clearly specify the ambiguity here. Let him explain it.

12-00 L. ணி

THIRU OSCAR C. NIGLI: The ambiguity which I was referring to is this. The former Prime Minister said, "If we are voted to power, we will give job-reservations for Scheduled Castes and Scheduled Tribes for another ten years". What he actually meant was, reservation in Parliament and State Legislatures. This has been misunderstood by some people. What he said was, job reservation will be extended. As per the Constitution job reservation for Scheduled Castes and Scheduled Tribes need not be extended and it will go on till such time as it is decided by the Government that it is no longer required. They are totally two different issues—one for job reservation and the other, 62nd Amendment Bill, for reservation in Parliament and state Legislatures.

THIRU KUMARI ANANDAN: Hon. Mr. Deputy Speaker Sir, somebody might have misunderstood what Mr. Rajiv Gandhi has said. But actually who was responsible for all those things? It is Mr. Devlal who has made a statement on this subject.

THIRU OSCAR C. NIGLI: Mr. Deputy Speaker Sir, now I think all of us are clear that his reservation is for S.Cs. S.Ts. in Parliament and in State Legislatures. The constitutional safeguards are nothing new. These safeguards were incorporated by the Constituent Assembly on the 6th June 1949. Articles 297 and 298, which were later re-numbered as Articles 336 and 337, provide for the Anglo-Indian community quotas in service and education for a period of ten years and nomination in the Central and Provincial Legislatures was secured in Articles 293 and 295 which were later re-numbered as Articles 331 and 333. Safeguards for the Anglo-Indians date back to the Government of India Act, 1935 and therefore, this Article 334 of the Constitution is a composite provision which provides for special representation by nomination for Anglo-Indians as well as special provision of seats for the scheduled castes and scheduled tribes will continue under the original Article i.e. special representation will expire after ten years and that should have been in 1960 and forth it has been extended, every ten years. As the Hon. Chief Minister has said, it has been extended for a period of 40 years now. So, ratification becomes imminent, because as per Article 368 of the Constitution any amendment which affects the representation in Parliament and State Legislature, is to be ratified by not less than one half of the States before the Amendment Bill is presented to the President for his assent.

[THIRU OSCAR C. NIGLI]

[1990 சனவரி 19]

I once again welcome this Bill and I am happy that successive Governments without any exception, have been really sympathetic. Now even the National Front Government has promised protection to the minorities. The D.M.K. Government and the Hon. Chief Minister has promised that he will safeguard the interests of the minorities. In this context I would appeal to him again to quickly start the Minorities Commission to safeguard our interests. Also I would like to mention about the Scheduled Castes and Scheduled Tribes Christians who are really suffering and all of us know about that. It is not the State Government. It is the Central Government now which will have to bring out some changes whereby the Scheduled Caste and Scheduled Tribes Christians do not lose the benefit.

With these few words I welcome this Bill honestly and sincerely and hope that this Government at the State level which is benevolent to this community will acceded to our request last year for granting a seat in Poly Technic and this year the Hon. Chief Minister has promised a seat in Medical and Engineering Colleges.

I once again support and felicitate this Bill and I hope it will champion the cause of the minorities and of the downtrodden. Thank you.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை.

*மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாடாளுமன்ற இரு அவைகளில் நிறைவேறிய இந்தத் திருத்தத்தை, அரசியல் சட்ட முறைப்படி இந்தத் தீர்மானத்திற்கு இங்கே இந்த அவையின் ஒப்புதலைப் பெற வேண்டுமென்பதற்காக, அவையின் முன் வைத்த தீர்மானத்தையொட்டி, அனைத்துக் கட்சிகளின் தலைவர்களும் தங்களுடைய ஆதரவான கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

ஆதரிக்கின்ற அதே நேரத்தில், அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன பல்வேறு பிரச்சினைகளை இந்த அரசு அலட்சியப்படுத்துவதற்கு இல்லை. இந்தச் சட்டமன்றம், நாடாளுமன்றம் ஆகியவைகளில் இடங்களை ஒதுக்கினால் மட்டும் தாழ்த்தப்பட்ட, ஆதி திராவிட, மலைவாழ் மக்களுடைய மொத்த வாழ்வும் உயர்ந்து விடாது என்பதையும் மனதில் கொண்டு, அதற்கான நடவடிக்கைகளில் இந்த அரசு இறங்குவதோடு, மத்திய அரசும் அத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குத் துணை நிற்க வேண்டுமென்பதைக் கேட்டுக் கொள்ளத் தயங்காது என்பதை இந்த நேரத்தில் குறித்துக் களை எடுத்து வைத்த கட்சிகளின் தலைவர்கள் அனைவருக்கும் நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1990 சனவரி-19]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

12-05 மணி

பொதுவாக இந்த இட ஒதுக்கீட்டை நம்முடைய நண்பர் திரு. நிக்வி அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல் இது, ஏற்கெனவே இருந்து வருகிற கல்வி, வேலை வாய்ப்பு இவைகளிலே இருந்து வருகிற இட ஒதுக்கீடு அது தொடருகிறதா இல்லையா என்பது போன்ற ஒரு குழப்பத்திற்கு நாட்டு மக்கள் ஆளானது உண்மை. ஆனால் இந்த இட ஒதுக்கீடு சட்டமன்றங்களில், நாடாளுமன்றங்களில் ஆதி திராவிட பழங்குடியின மக்களுக்கு உரிய வாய்ப்புகள் தேவை என்பதற்காகக் கடந்த 40 ஆண்டுக்காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வருகிற ஒன்று. அது மேலும் தொடர வேண்டும் என்று நாம் எண்ணுகிறோம்.

இட ஒதுக்கீடு என்கிற இந்த ஒரே சொற்றொடர் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளுக்கும் வழங்கப்படுகிற காரணத்தினால் குழப்பம் ஏற்படுவது இயற்கையாகும். நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டியதைப் போல், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டதைப் போல் தமிழ்நாட்டிலேதான் இந்த இட ஒதுக்கீடு கல்வித் துறையில் வேலை வாய்ப்புத் துறையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும் அமைந்திடல் வேண்டும் என்கின்ற ஒரு சமுதாயப் புரட்சி உருவானது. அந்த சமுதாயப் புரட்சிக்கு வித்திட்டது 1926 ஆம் ஆண்டு பதவிப் பொறுப்பிலே இருந்த நீதிக் கட்சியினுடைய தலைவர்கள். நீதிக் கட்சியினுடைய அமைச்சராக இருந்த திரு. முத்தையா முதலியார் அவர்கள் கம்யூனல் ஜி.ஓ. என்கின்ற இந்த இட ஒதுக்கீடு முறையை அன்றைக்கு அறிமுகப்படுத்தி எல்லா மக்களும் ஒதுக்கப்படாமல், அடக்கப்படாமல், ஓரம் கட்டப்படாமல் அவர்களுடைய உரிமைகளைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சி தொடர்ந்து மெல்ல, மெல்ல ஆனால் உறுதியாக, பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று 1952 ஆம் ஆண்டில் அதற்கு ஒரு ஆபத்து வந்து யார் அரசியல் சட்டத்தைத் தயாரித்தார்களோ, அரசியல் சட்டத்திலே இந்த இட ஒதுக்கீடு முறை இருப்பதை அங்கீகரித்தார்களோ அவர்களே சென்னைக்கு வந்தவுடன் நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தொடர்ந்து சமூக அடிப்படையில் இட ஒதுக்கீடு கூடாது என்ற நிலையிலே வாதாடி நீதிமன்றத்திலே வெற்றியும் பெற்றார்கள். அந்த நேரத்திலே தான் தந்தை பெரியார் அவர்களும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் அதற்கான ஒரு போராட்டத்தைத் தமிழகத்திலே உருவாக்கினார்கள். எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. சட்டமன்றத்தினுடைய நடவடிக்கைக்குறிப்புகளைப் பார்த்தாலும் தெளிவாக அனைவரும் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

அன்றைக்கு காங்கிரஸ் ஆட்சி இங்கே நடைபெற்றது. திரு. கே. டி. கோசல்ராம் போன்றவர்களும் மற்றும் காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும், சிவகங்கைத்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 19]

தொகுதியைச் சேர்ந்த நண்பர் திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் அவர்களும் இந்த மாமன்றத்திலே வாதாடி, அன்றைய தினம் அமைச்சராக இருந்த திரு. கோபால ரெட்டி அவர்கள் நாங்கள் இதை அப்பீல் செய்வோம் என்று எடுத்துரைத்தார்கள். எனவே கட்சி சார்பில்லாமல் இந்த இட ஒதுக்கீடு சமுதாய அடிப்படையிலே அமைந்திடல் வேண்டும் என்ற இந்தக் கருத்தை அன்றைய தினம் தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, பெருந் தலைவர் காமராஜர் உள்ளிட்ட அனைவருமே ஒன்றாக நின்று, அன்றைக்கு பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே அரசியல் சட்டத்திலே முதல் திருத்தம் கொண்டு வந்ததே தமிழ்நாட்டிலே அன்றைக்கு நடைபெற்ற அந்த உரிமைக் கிளர்ச்சிக்காகத்தான். முதல் திருத்தமே Socially and Educationally என்கின்ற அந்தத் திருத்தம் அரசியல் சட்டத்திலே அன்றைக்கு ஏறியது என்றால் அதற்குக் காரணம் தமிழகத்திலே அன்றைக்கு விளைந்த அந்த மாபெரும் சமுதாயப் புரட்சியாகும். இட

12-10 மணி

ஒதுக்கீடுகளால் நன்மையேயில்லை என்று நாம் அடித்து சொல்லி விட முடியாது. நம்முடைய நண்பர் பாண்டியன் அவர்கள் பல வேதனையான செய்திகளை எல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு. தீட்சிதர் அவர்களும் அதனையே குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் பல முன்னேற்றங்கள் அவர்களுடைய வாழ்விலே வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு போன்ற இட ஒதுக்கீடுகளால் அவர்கள் பயன் பெற்றிருக்கின்றார்களா இல்லையா என்பதை நாம் அனுபவ ரீதியாகக் காண முடிகிறது. எல்லோரும் பயன் பெற்று விடவில்லை. நூற்றுக்கு நூறு பயன் பெற்று விடவில்லை என்றாலும்கூட ஓரளவு நாம் மன ஆறுதல் பெறுகின்ற அளவுக்கு, எதிர் காலத்திலே ஒரு நம்பிக்கை ஒளி நிச்சயமாக உதயமாகும் என்று எண்ணுகின்ற அளவுக்கு, அந்தச் சமுதாயத்திலேயும் சரி, பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்திலேயும் சரி, இந்த இட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை 1926 ஆம் ஆண்டில் நீதிக்கட்சிக் காலத்திலே தொடங்கப்பட்ட இந்தக் கொள்கை, இன்றைக்கு வெற்றிகரமாக நிறைவேறி வருகிறது என்பதை எங்களால் காண முடிகிறது.

தேர்தல் நேரங்களிலே, நானும் நம்முடைய கல்வி அமைச்சர், கழகத்தினுடைய பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியர் அவர்களும், வேட்பாளர்களைத் தேர்வு செய்வதற்காக அமர்ந்து அவர்களை அழைத்துப் பேசும்போது, இந்தத் தனித் தொகுதிக்காக வேட்பு மனு தாக்கல் செய்ய வந்தவர்கள் மற்ற தொகுதிகளைவிட அதிகமாக இருப்பார்கள். அதிலும் குறிப்பாக, நான் பெருமையோடு, மகிழ்ச்சியோடு, பூரிப்போடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஒரு 30 பேர்கள் நாங்கள் போட்டியிட வேண்டும், கழகத்தின் சார்பிலே வேட்பாளர்களாக நிற்க வேண்டும் என்று மனு கொடுத்தால், 30 பேர்கள் மனு கொடுத்தால், அதிலே

1990 சனவரி 19]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

25 பேர்களாவது பி.ஏ., எம்.ஏ., பட்டதாரிகளாக இருக்கிறார்கள். அதை நாங்கள் பார்க்கும்போது, நானும் பேராசிரியரும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்வதுண்டு. பேசிப் பேசி மகிழ்வதுண்டு. மற்றத் தொகுதிகளை விட இந்தத் தொகுதியில் படித்தவர்கள், பட்டம் பெற்றவர்கள், பொறியாளர்கள், டாக்டர்கள் என்று இவ்வளவு பேர் வருகிறார்கள் என்றால் இந்த இட ஒதுக்கீட்டின் காரணமாக அல்லவா என்று நாங்கள் பேசி மகிழ்ந்ததுண்டு. எனவே ஒன்றுமேயில்லை என்று நாம் சங்கடப்படுவதை விட பெருமளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவுக்கு முன்னேற்றம் பிறப்படுத்தப்பட்டவர் சமுதாயத்திலும், மிகவும் பிறப்படுத்தப்பட்டவர் சமுதாயத்திலும், தாழ்த்தப்பட்டவர் சமுதாயத்திலும் இந்த இட ஒதுக்கீட்டின் காரணமாகக் கிடைத்து இருக்கிறது.

ஆனால் நாம் இங்கே விவாதித்துக் கொண்டு இருப்பதே முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு இட ஒதுக்கீட்டைப் பற்றி. சட்டமன்றங்களிலும், நாடாளுமன்றங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மலை வாழ் பழங்குடி மக்கள் அவர்களுக்குரிய இடங்களைப் பெற வேண்டுமென்பதற்காக அரசியல் சட்டத்தில் அன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தை உருவாக்கி 40 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்றைக்கு மீண்டும் அதை நீடிக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை இந்த அவையின் முன்னால் வைத்து நம்மைப் போன்ற 13 மாநிலங்களும் நிறைவேற்றித் தந்தால்தான் இது அமுலுக்கு வரும் என்ற சூழ்நிலையில் இதைப்பற்றி நாம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து இருக்கிறோம்.

ஒரு வரலாற்றையே இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன் அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய நண்பர் அப்துல் வத்திப் அவர்கள் இங்கே பேசும் போது குறிப்பிட்டார்கள். 'இலிமிட்டேஷன்' நடைபெறவே இல்லை என்ற தன்னுடைய ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அவருக்கு மாத்திரமல்ல. எல்லோருக்குமே அந்த ஆதங்கம் இருக்கிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நடைபெற்று இருக்க வேண்டிய ஒன்று தொகுதிகளைப் பங்கிடுதல் என்பதாகும். அந்த 'இலிமிட்டேஷன்' நடைபெறவே இல்லை. புதிய அரசு, பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற மத்திய அரசு, 'இலிமிட்டேஷன்' பணியினை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கின்ற இந்த சமயத்திலே நான் உங்கள் அனைவரின் சார்பாகக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதே போலவே அதிக இடங்கள் நாடாளுமன்றத்திலும், சட்டமன்றத்திலும் கூட தேவை, ஏனென்றால் இங்கே நண்பர் திரு. நூர் முகமது அவர்கள் பேசினார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அவர்கள் எல்லாம் பேசும்போது சொன்னார்கள். இன்றைக்கு ஒவ்வொரு தொகுதியும் லட்சக் கணக்கிலே வாக்காளர்கள் உடைய

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 19]

தொகுதியாக எண்ணிக்கை கூடி விட்டது. ஆனாலும் தொகுதிகள் அப்படியே இருக்கின்றன, பணி ஆற்ற முடியவில்லை என்ற கருத்து எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. திரு. வல்லரசு அவர்களும் அந்தக் கருத்தை இங்கே வலியுறுத்திப் பேசினார்கள்.

நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் பொறுப்பில் இருந்தபோது சென்னையில் ஒரு விழாவிற்கு வந்தார்கள். பாலர் அரங்கத்தில் நிகழ்ச்சி. காலை 11 மணி அளவிலே நடைபெற்றது. அந்த விழாவிலே பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்களும், முதலமைச்சர் என்ற முறையில் நானும் கலந்து கொண்ட நேரத்தில் பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் பிரதமராக இருந்த அன்னை இந்திராகாந்தி அம்மையார் அவர்களிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். இப்போது 6 தொகுதிகள் இருக்கின்றன, ஒவ்வொரு பாராளுமன்றத்திற்கும். இதிலேயே இலட்சக்கணக்கான வாக்காளர்கள் இருக்கின்றார்கள். எனவே ஒரு பாராளுமன்றத்திலே 6 தொகுதிகள் என்பதை 7 தொகுதிகளாக ஆக்க வேண்டுமென்று 1973 அல்லது 1974 ஆம் ஆண்டில் அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களிடத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். நானும் அதை வலியுறுத்தி அம்மையார் அவர்களிடத்திலே சொன்னேன். ஆனால் இதுவரையிலே 6 சட்டமன்றத் தொகுதிகள் நாடாளுமன்றத் தொகுதியிலே இருப்பதற்கு மாறாக அவைகள் அதிகரிக்கப்படவில்லை. அதை அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உங்கள் அனைவரின் சார்பாகவும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

12.15 மணி

அதைப்போலவே நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளும் கூட, இன்றைக்கு 39 தொகுதிகள் தான் தமிழகத்திற்கு இருக்கின்றன. அது நமக்குக் கிடைத்த பரிசு. குடும்ப நலத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் நிறைவேற்றியதற்காக இரண்டு இடங்களை நாம் இழந்திருக்கிறோம். எனவே அந்தப் பரிசை பெற விரும்புவதா அல்லது மேலும் இரண்டு இடங்களையும் பெற விரும்புவதா என்கிற கேள்விக் குறி இன்றைக்கு நம்முடைய உள்ளத்தில் ஊடுருவி நின்று கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கேள்விக்குறிக்கு இடம் இல்லாமல் இன்றைக்கு இருக்கிற மத்திய அரசு 'டி-லிமிட்டேஷன்' கமிட்டி ஒன்றை அமைக்குமானால், அந்தக் குழு சிந்தித்துப் பார்த்து இந்த 39 இடங்களையும் கூட அதிக நாடாளுமன்ற இடங்களாக அதிகரிக்கவும், மிக முக்கியமாக சட்டமன்றத் தொகுதிகளுடைய எண்ணிக்கையையும் அதிகப்படுத்தவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தினால், இப்போது 6 என்று இருப்பதை 7 என்று ஆக்கினால் கிட்டத்தட்ட 300-க்கு மேல் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இடம் பெற இந்த அவை போதுமா என்ற கேள்வி எழும். அப்போதாவது ஒரு புதிய கட்டிடத்திற்கு போகக் கூடிய எண்ணம் நமக்கு ஏற்படாதா என்பதற்காகவாவது சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுடைய எண்

1990 சனவரி 19]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ணிக்கையை அதிகம் ஆக்க வேண்டுமென்ற அந்தக் கருத்தையும் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இன்று எல்லா கட்சித் தலைவர்களாலும், மாண்புமிகு உறுப் பினர்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இந்தத் தீர் மானத்தை, இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்கிற தீர் மானத்தை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற சம்பிர தாய முறைப்படி இப்போது கேட்டுக் கொண்டு இந்த அளவில் அமைகின்றேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி; “நாடாளுமன்ற இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப் பெற்ற 1989 ஆம் ஆண்டு அரசமைப்பு (அறுபத்திரண்டாம் திருத்த) சட்ட முன் வடிவினால் செய்யக் கருதப்பெற்றுள்ள இந்திய அரசமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2)-ஆம் பகுதியின், வரம்புரையின் (d) பகுதியின், நிபந்தனையின்கீழ் வரும் திருத் தங்களுக்கு இப்பேரவை ஏற்பளிக்கிறது”.

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று, ஒரு மனதாக நிறைவேற்றப் பெற்றது.

7. ஆளுநர் பேருரைக்கு நன்றி கூறும் தீர்மானம்—விவாதம்—

*திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம் : மாண்புமிகு பேரவைத்தலை வர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“1990ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 18ஆம் நாளன்று சட்டமன்றப் பேரவைக்கு ஆளுநர் அவர்கள் உவந்தளித்த பேரு ரைக்கு,* தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை உறுப்பினர்கள் பெரி தும் நன்றியுடையவர்களாவர்.”

டாக்டர் த. சாந்தகுமாரி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலை வர் அவர்களே, நான் அதை வழிமொழிகிறேன்.

திரு. பெ. சு. திருவேங்கடம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலை வர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தினால்தான் என்னுடைய கருத் துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு நீங்கள் வாய்ப்பளித்தமைக்காக என் னுடைய நன்றியைக் கூறி சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்பு கிறேன். தமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழர்களுக்கும், உலகம் எல்லாம் பரவி வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கு எல்லாம் நம்பிக்கை நட்சத் திரமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற எங்களுடைய தலைவர், தமிழகத்தினுடைய முதல்வர், மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ஏழைகளின் சிரிப்பிலே இறைவனைக் காண்போம் என்ற பேரறிஞர் அண்ணாவினுடைய கொள்கைக்கு இணங்க, சற்றே

* 136-144 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

145-150 ஆம் பக்கங்களில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் களால் படிக்கப்பெற்ற ஆளுநர் பேருரையின் தமிழாக்கம் இணைப்பு I ஆக அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.